

rozsévač rozsievač

2

február/únor
2022
ročník 92

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Induktívne štúdium Biblie

Desať rád pre čítanie

Boh umelec

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY

Studium Bible

„Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie“ (2 Tim 3, 16).

KRST V BRATISLAVE

V našom zbere Bratislava-Palisády sme v nedeľu 24. októbra mali príležitosť opäť prežívať radostné slávnostné chvíle, keď sa piati mladí ľudia rozhodli vydať svedectvo o svojej viere v Pána Ježiša Krista v krste ponorením. Krst sa konal v modlitebni Cirkvi adventistov siedmeho dňa, nakolko v našej modlitebni na Palisádach nemáme možnosť postaviť krstiteľnicu, lebo sú pod ťou krypty.

Krstencov povzbudil krátkym príhovorom k nasledovaniu Pána Ježiša Krisa a k vyznávačskému životu brat kazateľ Danny Jones, ktorý aj pokrstil štyroch z piatich krstencov: Adama, Oskara, Dávida a Sáru. Tento krst mal niekoľko zaujímavých čŕt. Bol to medzinárodný krst, keďže jeden z krstencov, Rustam, je pôvodom z Ukrajiny a krstil ho Viktor Potockij, pastor ukrajinského spoločenstva, ktoré je súčasťou nášho zboru. Viktor už tretí rok pracuje na založení ukrajinského zboru. Pán túto prácu žehná a zbor rastie. Bola to výnimočná chvíľa aj pre Viktora, keďže on sám bol v roku 2002 na tomto mieste pokrstený na vyznanie svojej viery. Medzinárodný charakter krstu bol umocnený aj tým, že Sára pochádza z Dolnej zeme, zo Srbska a ďalší z krstencov, Oskar, býva v Rakúsku. Príbeh dvoch ďalších krstencov Adama a Dávida, ktorí sú bratanci, je zaujímavý aj tým, že sú šiestou generáciou v priamej línií od zakladateľa zboru Heinricha Nittnausa, ktorý založil nás zbor pred 134 rokmi. Je to veľká Božia milosť, keď sa môže v rodinách odovzdávať svedectvo viery. Všetci krstenci povedali svoje svedectvo a niektoré z nich si môžete prečítať v tomto číslе nášho časopisu. Oslavnú atmosféru krstu umocnila aj služba chvalospevového dua. Kvôli

Adam, Sára, Oskar, Dávid a Rustam

pandemickým opatreniam sme nemohli zotvárať po krste pri občerstvení, ale boli sme občerstvení radostným spoločenstvom bratov a sestier.

-js-

CO JE DOBRÉ

Bible je pro mne velmi vzácná. Uvědomují si, kdo je Autorem. Slova, které dnes držím v ruce, a jen těžko mohu domyslet, jak je možné, že se tak mocný Pán, Stvořitel světa, se sklonil až ke mně, maličkému zrnku prachu. Cítím se jako učedník. Jsem učedník. Nemám ponětí, kde nás Pán sídlí, jen z Bible vím, co řekl zde na zemi: „**Moje království není z tohoto světa**“ (J 18, 36). Nedovedu si představit Jeho velikost, svatost, moc a přeče je mi dovoleno Bibli, Jeho Slovo otevřít a číst, co mi dnes chce říct do mého života. Přesně ví, co právě teď prožívám a potřebuji, zná detaily mého života i moje myšlenky. Naplňuje mne úžasem a bázní. Kniha Přísloví mluví o králi Šalomounovi. Králi, který se pokorně sklonil před Bohem a nechal se jím vyučovat. Z Bible víme, že uměl moudře rozhodovat i v těch nejtěžších věcech. Ve sbírce Přísloví radí čtenářům, jak poznat moudrost, bázeň před Hospodinem, spravedlnost, právo a přímost. Toužíme-li po poznání důležitých věcí pro nás život, pak není lepší zdroj než Bible. V Přísloví 1, 1-7 stojí slovo „kázeň“. Ze svého mládí vzpomínám, že kázeň nebyla vždy zrovna příjemná. Neměla jsem nejmenší chuť nechat se káznit, ale rodiče nepovolili. V dospělosti jsem poznala, jak důležité je,

naučit se v mládí poslušnosti dělat potřebné věci pravidelně. Zaryjí se do paměti a už nepremýšlim o tom, že bych je dnes vynechala. Uvěřila jsem až v dospělosti. Boží zásah do mého srdce byl tak mocný, že si dodnes nedovedu představit život bez Boha a bez Bible. Nutně ji potřebujeme ke svému životu, promlouvá do jakýchkoliv situací. Je „mapou“ života. Radí, vychovává, vede, upozorňuje na nebezpečí. Boží vyučování je nad ryzí zlato, nad všechna bohatství světa. Čteme, že *Hospodinův zákon je dokonalý* (Ž 19, 8). Udržuje nás při životě, nezkušený jím zmoudří, je pro radost v srdci, dává očím světlo, Hospodinova bázeň je čistá a obstojí navždy. Jeho rády jsou pravda a nanejvýš spravedlivé. Někdo řekne: Starý zákon už dnes neplatí, je jiná doba..., ale Bible nás naopak ujistuje, že Bůh byl, je a bude neměnný. Je Alfou i Omegou, počátek i konec. Všechno, co zaslíbil, se splní, tím si můžeme být jisti. On zná budoucnost, my nikoliv. Proto Jej nutně potřebujeme, abychom šli k Němu tou správnou cestou právě i v dnešních dnech, kdy na nás denně dopadá změt různých informací i dezinformací. Čemu a komu můžeme věřit? Bible jasně mluví o bludech. „Kdo může rozpoznat bludy?“ (Ž 19, 13). Kazatelny jsme často upozorňováni na nutnou kontrolu a srovnání všeho, co se děje a mluví, s Bibli. Jak jinak abychom věděli, co je dobré, co vyvolit, čeho se držet, co zavrhnut, co vyhodit? Nezapomenu na Slovo našeho bratra kazatele, který nás učil modlitbu: „Zprost mne, Bože, i vin, které jsou mi skryty“ (Ž 19, 13). Potřebuji, aby mi Bůh skrze Bibli a modlitbu prosvitil srdce, moje nitro a ukázal viny, které je třeba vyznat. K tomu potřebuji poslušnost a výtrvalost, denní připomínání Boží Pravdy, Jeho ochranu před útoky zlého. Nutně potřebuji zmocnění Svatým duchem. Bez Něj nemohu dělat nic. Hospodine, Králi, splnil jsi mi touhu mého srdce.

Marie Horáčková

Marie Horáčková

ÚVODNÍK

O čem jiném Bible hovoří, než o lidském životě, o lásce, následování, vedení, zbožnosti, o mravnosti, o hříchu. Proto vzniká kolem Bible a víry v Boha mezi lidmi tak široká diskuse. Lidé říkají: Tohle budu dělat, to jsem ochotný, ale tohle už je příliš, to dělat nebudu. Ale Bible je Autorita, BOŽÍ SLOVO. Každý člověk může jasné vidět dokonalost stvoření, zásah někoho vyššího, kdo všechno dokonale naplánoval a stvořil. Nedovedeme si představit, jak to udělal, ale Jemu stačilo vykřknout Slovo a stalo se. To Slovo, Bibli, nám zde zanechal, abychom se od Něj učili, jak bychom měli žít na této planetě, abychom přežili. Co dělat, jak se chovat, jak žít každý všední den. Bůh nás stvořil jako Ducha, duši a tělo a žádá, abychom Jej uctíváli ve všech těchto oblastech, jako celek. Stanovil jasná pravidla a tato ustanovení nechal zapsat do Bible. Již na začátku Bible, v textu knihy Genesis, čteme o životě prvních lidí v době, kdy už vešel do světa hřich. Do srdce Kaina vešla závist a ta jej nakonec vedla až k bratrovraždě. Hřich tedy nemůžeme brát na lehkou váhu, pokud jsme se rozholidi žít podle Božích pravidel. Kde jinde bychom našli ta pravidla, když ne v Bibli? Jak jinak bychom se dozvěděli, co je hřich a co je naopak dobré, než studiem Písma, Bible? Jako začátečník a čtenář Bible jsem byla vedená nejprve ke čtení evangelia podle sepsání Jana. Byla jsem velmi mocně zasažena Slovem, které jsem zde četla: „**Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest**“ (J 1, 1). Je jasné, že Slovo Boží je vzácné a mocné. Vede nás na cestě k Bohu. Přitahuje, varuje, vychovává, utěšuje, léčí rány srdce, v Ježíši Kristu můžeme najít odpustění našich hřichů. To Slovo je živé a zasahuje celého člověka, žádnou část jeho osobnosti nevynechává. Ukazuje, že nelze věřit jen částečně nebo jen „na oko“, abychom dobře vypadali. To Slovo promlouvá až do morku kostí. Vůbec si nedovedeme představit, jak to Pán Bůh dělá, ale On přesně ví, jak na tom jsme. Zná nás dokonale. Vždyť nás stvořil. Všichni jsme se narodili v hřichu, nikdo z nás se této skutečnosti nemohl vyhnout. Ale právě proto nám Bůh dal Bibli,

„Blaze muži (ženě), který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, nesedává s posměvači“ (Ž 1, 1).

své Slovo, abychom je studovali s modlitbou, přemyšlení, prosili Pána Boha o moudrost k pochopení toho, co nám právě říká, jak a kam nás dnes vede. Vede nás k vyznání hřichů nejen jednou za život, ale denně a je jedno, na jakém místě se zrovna nacházíme. On nás slyší vždycky a všude. Jak jste mohli čist v Rozsévači č. 1, na straně 9, v článku Billyho Grahama „Hodina rozhodnutí“, nenazýváme hřich omylem nebo chybou. Nedáme se ošálit mírnou nálepou na lahví s jedem. Jed vždy zůstane jedem. Jak jinak zní slova prvního žalmu: „**Blaze muži (ženě), který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, nesedává s posměvači**“ (Ž 1, 1).

Celá Bible je prodchnutá Duchem svatým. Varuje nás před nebezpečím, ukáže nám bezpečnou cestu, pokud se necháme vést. Téma pro letošní rok jsme zvolili: „Duchovní disciplíny“. Výzva pro nás všechny, zejména pro mně zní: Začněme se studiem Písma hned a nenechme se ničím odradit. Zvolme si čas na studium Bible a ten dodržujme. Cvičení vyžaduje pravidelnost, jinak nevidíme dobré výsledky. Cvičení možná pro nás není příjemné, ale slova Basilei Schlinkové, že až se tě někdo zeptá, kudy se jde do pekla, řekni že pohodlím, nás popoženou dopředu.

Marie Horáčková

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, T. Balcová **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 19,- € za rok (1,73 € /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 3,- € /jednotlivci: 5,50 € (za kus a rok). Platba zbyty: 19,- + 3,- = 22,- € (za kus a rok) **Platba jednotlivci:** 19,- + 5,50 = 24,50 € (za kus a rok). **Účet v SR:** IBAN: SK35 0900 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. **Var. symbol:** 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 510,- Kč na rok (46,40 Kč /kus) + poštovné. **Poštovné sbory:** 102,- Kč / jednotlivci: 252,- Kč (za kus a rok). **Platba sbory:** 510,- Kč + 102,- Kč = 612,- Kč (za kus a rok). **Platba jednotlivci:** 510 Kč + 252 Kč = 762 Kč (za kus a rok). **Účet v ČR:** Česká spořitelna Praha č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zaslala. **Var. symbol:** 911 840. **Objednávky ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: rozsievac@baptist.cz

Odber v zahraničí/platby za zahraničia: Predplatné 19,- € za rok/kus + aktuálne poštovné / 29,- €.

Názov účtu: Rozsievac – časopis Bratskej jednoty baptistov, Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Uzávierka obsahu čísla 6. 1. 2022

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

OBSAH

Krst v Bratislavě	2
Co je dobré	3
Úvodník	3
Čítanie Biblie	4
Induktívne štúdium Biblie	5
Nestačí len čítať	6
Desať rád pre čítanie	
Milan Kern, kazatel BJB Blansko	7
On mi rozumí	
Boh je umelec	8
Kdo by pohrdal dnem malých začátků	9
RODINA v Čeklisi	10
YMCA Revúca	12
Boží slovo nás formuje	14
Tam, kde človek končí	
Spíš slušák nežli raubíř	15
Boží prameny	
Dárek na celý život	16
Svedectvá	
Nová metla za úplatok?	18
Tri sklenené poháre	

ČÍTANIE BIBLIE

Nech je uňho a nech si ho číta po všetky dni života, aby sa naučil báť sa Hospodina, svojho Boha, a zachovávať všetky slová tohto zákona a tieto ustanovenia”
(Dt 17, 19).

„Bude jej mít u sebe a bude v ném čítať po všech dňach svého života, aby sa učil báť svého Boha, a bedlivě dodržoval všechna slova tohto zákona a tato nařízení”
(Dt 17, 19).

„Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo”
(2Tim 3, 16 – 17).

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učeniu, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží človek byl náležiteľne pripraven ke každému dobrému činu”
(2Tm 3, 16).

„Blahoslavený je, kto číta, aj tí, čo počúvajú slová prorocstva a zachovávajú, čo je v nom napísané. Lebo určený čas je blízko!”
(Zj 1, 3)

„Blaze tomu, kdo predčítá toto proroctví, a blaze tém, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno, nebot čas je blízko”
(Zj 1, 3).

Prvou a základnou duchovnou disciplínou kresťana je štúdium Písma, Božieho slova, Biblie. Podobne ako pre všeobecné a odborné vzdelanie je potrebné štúdium rôznej literatúry, aj kresťan – veriaci človek potrebuje čerpať informácie, návod, inšpirácie a múdrost pre svoj každodený život a duchovný rast. Všetko toto môže nájsť práve v Biblia, najpredávanejšej knihe všetkých čias. Označovaná je aj ako Kniha kníh, v ktorej „**každé slovo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo**“ (2Tim 3, 16 – 17). Ak študujeme Písmo, vieme, že Jeho slová sú nadčasové a stále aktuálne.

Cítime z nich Boží záujem o človeka a Jeho nesmiernu a nekonečnú lásku. Biblia zasahuje do všetkých oblastí života človeka. Ak sme ju aj niekolokrát prečítali, v rôznych životných situáciách nás opäť a opäť oslovuje, napomína, povzbudzuje a ponúka nádej, istotu a lásku.

Hovoríme o ŠTUDIU Biblie, to znamená nájsť si čas a priestor na to, aby som sa plne venoval len tejto jednej jedinej činnosti. Áno, v dnešnej uponáhlanej dobe je

to ľahšie, lebo všetko treba rýchlo a hned – instantná káva, instantný čaj, instantná polievka, instantné vzťahy a samozrejme aj instantné Božie slovo, t. j. pár veršíkov ráno, v stoji a so šálkou kávy v ruke, alebo ešte ľahšie cestou v dopravnom prostriedku z mobilu. Ale to nie je štúdium. Štúdium – rozjímanie či meditácia vyžaduje môj osobný záujem dozvedieť sa, čo mi práve dnes a do mojej konkrétnej situácie chce Pán Boh povedať, ako ma chce viesť, čo ma chce naučiť. Chce mi dať návod, ako sa správať, ako reagovať, ako riešiť situácie, do ktorých sa dostávam. Robí to práve prostredníctvom svojho Slova, ktoré si čítam a ukladám si ho do mysle a srdca a uvažujem nad ním. Božie slovo má byť „**... sviecou mojej nohe a svetlom môjmu chodníku**“, ako to vyznáva Žalmista v Žalme 119, 105. ČAS A OCHOTA sú dve základné veličiny, ktoré sú potrebné, aby sa Božie slovo stalo stredobodom môjho a tvojho záujmu, ak chceme rásť v poznaní nášho Boha – Stvoriteľa, Ježiša Krista – Pána a Spasiteľa a Ducha Svätého – Posvätila.

„tvoje slová sú mi rozkošou a radostou srdca“ (Jer 15, 16).

ČO S TÝM DNES?

Čím je pre teba Božie slovo? Aj ty žiješ denne len z niekoľkých veršíkov, ktoré

nárychlo prečítas bez toho, aby si nad nimi aspoň krátko uvažoval? Je Písmo autoritou a prioritou pre teba a twoju rodinu? Vidia twoje deti a twoji blízki, že Božie slovo pravidelne čítas, miluješ a že ti svieti na klukatej ceste životom? Tiež sa vyhováraš na čas, ale predsa túžisť všetko zmeniť? To je dobré a správne, lebo túžba po zmene je zrniečko ochoty. Začni ako malé dieťa – krôčik po krôčiku, denne jedným-dvoma veršími alebo malými úsekmi Písma, nad ktorými budeš uvažovať a prosiť Pána Ježiša o porozumenie prečítaného textu pre svoj život. Bud' disciplinovaný a vytrvalý, pravidelne študuj Božie slovo a „úroda“ sa prejaví v tom, že nastane čas, keď budeš denne s radostou, túžbou a ochotne sýtiť svoju dušu Božím slovom a štúdiom Písma sa ti stane potešením tak, ako prorokovi Jeremiášovi, ktorý vyznáva: „**.... tvoje slová sú mi rozkošou a radostou srdca**“ (Jer 15, 16).

**Zažili jste v poslední době mocný Boží dotek?
Jak vás Pán Bůh oslovil při čtení Písma a na modlitbách?**

Milí čtenáři Rozsévače. S novým rokem vám přinášíme téma Duchovní disciplíny: Čtení Bible, modlitba, vyznávání hřichů, rozjímání nad Božím Slovem, půst, ztišení se nad Božím Slovem, uctívání, chvála, společenství, podřízení se, služba. Při studiu Písma a na modlitbách jistě prožíváte požehnané chvíle. Pokud uznáte za vhodné, pošlete nám na emailovou adresu rozsievac@baptist.sk nebo na korespondenční adresu: Marie Horáčková, Sv. Čecha 11, 678 01 Blansko svoje myšlenky s Bohem, poznatky, povzbuzení, podělte se s radostí ze čtení Božího Slova s ostatními. Povzbuzujeme vás k zaslání vašich krátkých úvah a myšlenek. Božím oslovením, Jeho vedením, ujištěním, Jeho soucitem s vámi v těžkých chvílích a následně potěšením. Děkujeme vám. Redakční rada Rozsévače

INDUKTÍVNE ŠTÚDIUM BIBLIE

www.preceptrslovakia.estranky.sk

Darko Kraljik – národný koordinátor Precept Slovakia

Verím tomu, že čítanie a študovanie svätého Písma – Biblie by malo byť prirodzenou súčasťou života vieriaka každého veriaceho v Krista. Určite poznáme slová apoštola Petra, ktorí hovorí, že tak ako teraz narodené dieťačko túži po mlieku, s takou túžbou by sme mali aj my pristupovať k čítaniu a študovaniu Božieho slova. Čítanie a študovanie Božieho slova je klúčové pre život Božieho dieťača, lebo Boh svojím mocným slovom všetko nesie, vrátane nášho života, života vieriaka i našej služby (Žid 1, 3).

Dôležitosť čítania a študovania Biblie. Spomeniem len zopár dôvodov, prečo si veriaci v Krista potrebujete vo svojom osobnom živote vieriť osvojiť duchovnú disciplínu čítania a študovania Božieho slova.

Boh nás svojím slovom znovuzrodil. Písmo hovorí, že „*podľa jeho vôle, splodil nás večným slovom pravdy*“ (Jk 1, 18); z počutia Slova, čitaného, študovaného či zvestovaného sa v našom srdci pôsobením Božieho Ducha zrodila živá a spasiteľná viera v Ježiša Krista (Rim 10, 17), a vierou v Krista sme znovuzrození k životu večnému práve týmto „*.... živým slovom Boha*“ (1P 1, 23).

Božie slovo je chlebom či pokrmom pre našu dušu, aby sme ním rástli (Mt 4, 4; 1P 2, 2). Tým skutočným chlebom života je predovšetkým nás Spasiteľ Ježiš Kristus (J 6, 56), ktorý sa nám ale zjavuje vo svojom slove, v Písme. Takže rast v

Boh nás chce naučiť umenie „pestovať si vlastné ruže“

milosti a v poznávaní nášho Pána a Spasiteľa je úzko spojený s čítaním a študovaním Božieho slova (1P 2, 2; 2P 3, 18).

Božie slovo je ukazovateľom cesty, sprievodcom či vodcom nášho života: Ž 119, 105; 119, 98 – 100. Táto úloha Božieho slova spočíva v tom, že Božie slovo – Biblia nás odkazuje na Pána Ježiša, „v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a poznania...“ (Kol 2, 3).

Božie slovo je našou zbraňou, mečom Ducha, aby sme mohli obstat v duchovnom boji vieri (Ef 6, 17; Ž 119, 42; Mt 4, 4 – 10). Božie slovo je našou zbraňou – jednak útočnou, jednak obrannou. Musíme vždy mať na pamäti, že Božie slovo je slovo živého Boha, a preto má moc v sebe. Preto ho potrebujeme denne používať k tomu, aby sme sa naučili s touto dvojsečnou zbraňou narábať na Božiu slávu (Žid 4, 12). Niet víťazného života bez zostávania v Slove.

Božie slovo je nástrojom, ktorým nás Boh mocou Ducha prečítava a posväčuje (Ef 5, 26; J 17, 17; Ž 119, 11). Niet posväteného života bez zostávania v poslušnosti Slova.

Ako prakticky zvládnuť túto disciplínu každodenného zostávania v Božom slove? Väčšinou to funguje tak, že keď si v priebehu dňa, v zhode povinností nájdeme niekoľko minút na prečítanie zopár veršov z Biblie či krátkej úvahy z každodenného čítania, alebo si vypočujeme v aute či v mobile krátku úvahu z Božieho slova, tak to považujeme za úspech. Samozrejme sme vdační za tieto krátke písané či audio úvahy či kresťanské knihy, ktoré máme. Aj keď si tieto veci Boh môže a chce použiť na požehnanie nášho života, je to, ako keby vám niekto priniesol narezané ruže, ktoré iný vypestoval, z ktorých sa krátku chvíľu tešíme, ale potom zvädnú. Boh nás chce naučiť umenie „pestovať si vlastné ruže“, a teda umenie, aby sme sami objavovali tie prevzácné pravdy, krásy a „vôňu“ Božieho slova vtedy, keď si my sami čítame a študujeme Božie slovo. Ako to však prakticky robí? Dovoľte mi, aby som vám pri tejto príležitosti predstavil biblickú metódu čítania i študovania Biblie: induktívne čítanie a štúdium Biblie.

Induktívne štúdium Biblie. Táto biblická metóda vychádza z textu Ján 16, 33, kde sa hovorí, že keď príde Duch Svätý, jeho službou bude „uvádzat“ (lat. induco) veriacich v Krista do každej pravdy Božieho slova. Ide teda aj o reformačnú zásadu „sola scriptura“, a teda o to, že naše duchovné poznávanie predovšetkým vychádza z Písma, stojí na Písme a Písma vykladáme Písmom. Najprv otváram Písmo a priamo z Písma vyvodzujem určité duchovné princípy. Až potom do úvahy prichádzajú komentáre... Táto jednoduchá metóda má tri kroky:

POZOROVANIE

biblického textu. Tu ide o otvorenosť našich očí. Písmo otváram s modlitbou: Pane, otvor moje oči, aby som videl tie prevzácné pravdy tvojho slova (Ž 119, 18). Tu si kladieme otázky: kto, čo, prečo, ako, kedy, kde... ideme pod povrch Slova a chceme „vydolovať“ tie poklady Božieho slova.

INTERPRETÁCIA

Zápas o porozumenie textu. Tu ide o otvorenosť mysle; modlíme sa, aby nám Pán otvoril „um duše“. Lebo srdce, ktoré porozumelo posolstvu Božieho slova, horí pre Pána i pre službu Pánovi (Lk 24, 45.32). V tomto bode sledujeme rečový, historický, náboženský, kultúrny kontext, porovnávame daný text s inými odkazmi Božieho slova a snažíme sa porozumieť, ako tomuto slovu rozumeli prvotní čitatelia či poslucháči.

APLIKÁCIA

biblického textu. Ide o to, aby sa objavená pravda dostala do úrodnej pôdy srdca, lebo len vtedy prinesie ovocie (Mt 13, 8). Lebo blahoslavený je ten, kto Božie slovo počuje a potom ho zachováva (Lk 11, 28). Pýtame sa teda: ako pravdu, ktorú nám Duch Svätý zjavil, ktorú sme v mysli uchopili, aplikovať do života? Je tu nejaký princip, ktorý

by som mal aplikovať do života; prikázanie, ktoré by som mal poslúchať; postoj, ktorý mám zmeniť; pravda, ktorá si vieroval potrebujem a môžem privlastniť; príklad, ktorý potrebujem nasledovať; hriech, ktorý potrebujem vyznať... (2Tim 3, 16 – 17). Cieľom je: aby sme skrze Božie slovo boli pevne zakorenení v Kristovi a niesli sa k dospelosti a dokonalosti Kristovej (Kol 2, 7; Ef 4, 14).

Práve s týmto cieľom naša misijná spoločnosť Precept Ministries Slovakia pripravuje rôzne študijné pomôcky: štúdium biblických kníh; rôzne tematické štúdium či už v oblasti učenictva, manželského poradenstva; štúdium Biblie pre deti a dorast... Ponuku kníh a ukážku prvej lekcie nájdete na našej webovej stránke. Knihy v českom jazyku na:

www.kmspraha.cz/knihkupectvi

Tak vám všetkým prajem, aby ste skrize Božie slovo rástli v milosti a v známosti nášho Spasiteľa Ježiša Krista – Jemu na slávu (2P 3, 18).

DESAŤ RÁD PRE ČÍTANIE

Ako praktizovať duchovnú disciplínu:

Desať rád pre čítanie (študovanie) Biblie

Vybuduj si návyk na čítanie Biblie, rovnako ako máš návyk v určitom čase jest' späť, umývať si zuby... Pravidelná duchovná potrava v dostatočnom množstve a kvalite je rovnako dôležitá ako tá telesná. Ved' „nielen chlebom je človek živý“.

Zaraď čítanie Biblie do svojho denného rozvrhu – stanov si pevný čas cca 10 min v priebehu dňa, ktorý pravidelne venuješ čítaniu Biblie. Mne sa osvedčilo čítať ráno počas raňajok (pripojil som čítanie k inej činnosti, ktorú pravidelne robím). Ak sa ti zdá 10 minút málo, môžeš pokojne aj viac. Dôležité je robiť to pravidelne, každý deň.

Nájdì si miesto na čítanie, kde nie si rušený. Mne sa osvedčilo čítať pri stole, aby som si mohol prípadne robiť zápisky. Poležiačky v posteli nie je pre väčšinu obyčajných ľudí najlepší spôsob a miesto pre štúdium Biblie, ale ak zvládaš nezaspať, tak prečo nie?

Zvoľ si médium, cez ktoré budeš čítať Bibliu – môžeš ju čítať klasicky z knihy (tam si môžeš aj farebne podciarkovať, písat poznámky), môžeš využívať výhody online Biblí a aplikácií, kde môžeš využívať rôzne prepojenia na pomôcky. Môžeš si texty Biblie púšťať ako zvukovú nahrávku. Jednotlivé médiá môžeš samozrejme kombinovať a striedať podľa možností a potreby a typu štúdia.

Zvoľ si spôsob a metódu čítania Biblie – môžeš sa rozhodnúť, že budeš čítať len samotný biblický text podľa tebou zvoleného tempa a postupu, alebo môžeš čítať Bibliu s komentárimi, úvahami k danému textu so stanoveným rozvrhom, môžeš sa rozhodnúť hlbkovo študovať Bibliu aj s pomôckami.

Môžeš využívať pomôcky k čítaniu a štúdiu Biblie – biblické slovníky, konkordancie, komentáre k biblickým knihám, úvahy k textom, zbierky kázni. Dobrou pomôckou je písanie si vlastných poznámok, úvah alebo zaznamenanie jednej-dvoch viet do zošita či počítača, čo ta z čitaného textu osloviло.

Stanov si časový plán a harmonogram čítania Biblie – môžeš sa napríklad rozhodnúť, že prečítaš celú Bibliu za rok, môžeš si zvolať biblickú knihu a určiť si čas, za ktorý ju chceš prečítať. Môžeš si stanoviť, že denne prečítaš jednu kapitolu, alebo čítať podľa perikop (nadpisov celkov) v Biblia. Najbežnejšie pre každodenné čítanie sa mi osvedčilo čítanie Biblie podľa rozpisov (vtedy používaš existujúci rozpis a nemusíš si tvoriť vlastný).

Môžeš používať rozpisy a rozvrhy pri čítaní Biblie – existujú rôzne rozpisy pre čítanie Biblie na konkrétny rok (napríklad Heslá, Chlieb nás každodenný, rôzne aplikácie), alebo všeobecne na 365 dní, môžu byť s rôzne dlhými komentárimi, ale aj bez komentárov, sú aj rôzne aplikácie s veršami dňa, alebo rôzne dlhé tematické plány na čítanie Písma (napr. v aplikácii YouVersion).

Zvoľ si vhodný preklad alebo môžeš používať rôzne preklady – keď si začiatočník v čítaní Biblie, je dôležité si zvolať preklad, ktorému najlepšie rozumieš. Keď už si pokročilejší čitateľ, môžeš striedať rôzne preklady (ja som napríklad jeden rok čítal ekumenický preklad, ďalší rok Roháčkov preklad a pod.). Ak rozumieš nejaký cudzí jazyk,

môžeš čítať Bibliu aj v ňom (napr. české preklady). Jednotlivé preklady môžeš porovnavať priamo pri čítaní.

A bonus navyše – čítaním Biblie sa môžeš učiť cudzí jazyk – existujú aj Biblie a jej časti paralelne vytlačené v dvoch alebo viacerých jazykoch. Hlasným čítaním známeho textu v cudzom jazyku si fixuješ a učíš sa ten jazyk, a ak to robíš pravidelne každý deň, naplňaš ďalšie dôležité pravidlo pri učení sa cudzieho jazyka – venovať mu aspoň chvíľu času každý deň. Ja som sa takto učil angličtinu, oživil som si ruštinu a zdokonaľoval svoju znalosť maďarčiny a češtiny.

Ján Szőllőss

NESTAČÍ LEN ČÍTAŤ

Keď som dostala výzvu, aby som sa podelila s tým, čo mne osobne dáva štúdium Biblie, musela som sa znova zamyslieť nad tým, čo sa vôbec myslí pod označením štúdium Božieho slova. Nedávno som počula výrok: „Dobre prečítaná Biblia je znakom dobre živenej duše.“

Je to naozaj tak? Stačí si Bibliu len čítať a bude moja duša dobre živená, môj duch plný chvály voči Bohu a moje srdce Jemu cele oddané? Nepotrebujem niečo viac ako len čítať?

Biblia ako Božie slovo je pre nás nasledovníkov Pána Ježiša Krista sprivedom, akýmsi Božím komunikačným prostriedkom, skrze ktorý môžeme Boha spoznávať, môžeme vidieť, kym je a aký je. No ak sa zamýšľam nad tým, či naozaj stačí Bibliu len čítať, aby som Ho spoznala viac a hlbšie, vždy sa vraciam k ľuďom, ktorí 66 kníh Biblie prečítali, a Boha aj tak nespoznali. Vraciam sa k ľuďom, ktorí od útleho detstva s rodičmi čítali Božie slovo a prečítali ho niekoľkokrát a napriek tomu Boha nepoznajú viac a ani hlbšie. Vraciam sa aj k sebe samej. Čítam si Bibliu, lebo je to pre mňa akýsi zvyk, rutina, ktorú robievam? Ak len čítam, tak mám pocit, že je to iba prázdna kniha plná zákazov, príkazov a príbehov so šťastným či menej šťastným koncom. Zrazu je z Božieho komunikačného prostriedku len veľa nahusto popísaných strán.

„Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti...“
(2 Tim 3, 19).

Preto správnu otázkou nie je, či stačí čítať, ale skôr ako čítať, alebo možno ešte lepšie ako študovať Písmo? Ako skutočne nielen myšľou porozumieť, ale v srdci prežiť, že Biblia je Bohom vdýchnutá a neomylná v tom, čo učí? Ako pochopiť, že je dostatočná pre našu spásu a duchovný rast a je najvyšším arbitrom v živote každého kresťana tak, ako sa píše v 2Tim 3, 16?

Jedinou možnosťou, ku ktorej ma Pán Boh neustále privádzza, je prosiť Ho, aby mi skrze Ducha Svätého oživil čitané Slovo, aby som mu nielen myšľou, ale srdcom rozumela, dokázala na ňom stáť v ľažkých chvíľach, aj keď doba, v ktorej žijeme, môže mať iné názory, postoje a učenia. Preto si znova položím pôvodnú otázkou: „Čo mi osobne dáva štúdium Biblie?“ Mojom odpovedou je vedomie, že bez Boha nemôžem a nedokážem naozaj nič, ani len takú jednoduchú vec, ako je štúdium Jeho slova. Štúdium Božieho slova, ak je naplnené túžbou srdca po skutočnom poznaní Boha, mi dáva všetko potrebné k životu, nie podľa mojich predstáv a prianí, ale podľa Jeho dokonalej vôľe tak, aby som bola pripravená ku každému dobrému skutku. Preto je mojom výzvou a úprimným prianím pre nás všetkých, aby sme Bibliu študovali s prosbou na perách, aby nám Boh oživil pravdu svojho slova, aby sme mohli skutočne rásť v porozumení a poznaní Jeho samého.

M. Č.

MILAN KERN, KAZATEL BJB BLANSKO

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolení do služby?

Na začátku, již nedlouho po svém obrácení to bylo jen jakési neurčité tušení, že se stanu jednou kazatelem. V dalších letech mne několik kazatelů povzbuzovalo k povolení kazatele. Ve svých 25 letech jsem se rozhodl pro studium teologické

fakulty jako přípravu pro budoucí povolení. Ale cesta nebyla jednoduchá. Státní správa mi odmítla možnost studia. Později, když už jsem se rozhodl pro službu kazatele bez studia teologické fakulty, nastala vážná dočasná překážka, takže do služby kazatele jsem nastoupil až ve svých 40 letech.

Kdo z lidí vás nejvíce ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

I když mne někteří kazatelé povzbuzovali k povolení kazatele, nemohu říci, že by to bylo pro mne rozhodující. Především jsem to cítil jako vnitřní ujištění od Pána.

Kdo je vaším vzorem nyní? Kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáte, jaké knihy čtete, koho kázání rád posloucháte?

Nemám vyhraněné vzory, je to spíše mozaika. Někdo mne zaujme svým životním postojem (Wurmbrand), jiný civilním podáním evangelia (Reichrt), jiný hlubokým zakotvením v Písmu (Pavel Coufal), jiný tématikou manželství (Crabb).

Kolik let už jste kazatelem a ve kterých sborech jste tuto funkci vykonával?

Jedenáct let jsem byl kazatelem v Brně, pak osm let v Chebu, dva roky v Č. Budějovicích, dva roky v Litoměřicích, pak osm let jako předseda VV a nyní jsem pátý rok v Blansku.

Co máte na této práci nejradši nebo co vám dává ten pocit, že má smysl?

Je to práce s lidmi, rozhovory, pastorace. Těší mne, když vidím duchovní pokrok u svých posluchačů.

Co je pro vás nejtěžší?

Kromě mimořádně náročných pastoračních případů

je to především obtížné zvládání dnešní formy komunikace (moderní technologie) a některé takové možnosti vůbec nezvládám.

Měl jste někdy krizi a chtěl jste si najít jiné povolení? Jestliže ano, co vám pomohlo vytrvat? A kdybyste nebyl kazatelem, jaké zaměstnání byste měl?

Někdy jsem se cítil vyčerpaný a unavený, ale myšlenka na možné ukončení služby kazatele nikdy nepřišla, přece jsem přijal od Pána své povolení jako celoživotní. Dvacet let jsem byl v civilním povolení jako strojař, nejdéle jako technolog montáže.

Máte rodinu. Jak vnímají vaši práci a co je pro ně těžké?

Ta širší rodina byla dříve (tři děti), kdy péče o rodinu byla více na manželce. Bylo to pro ni velmi náročné, ale vnímala to jako podílení se i na mojí duchovní službě. Pro děti bylo obtížné, že jako kazatel jsem byl málo večerů doma. Pak jsme si zavedli pravidlo, že dva týdny o prázdninách jsme strávili na dovolené jenom jako rodina, bez jakýchkoliv dalších kontaktů. Dnes už máme spolu s manželkou jinou situaci a nevnímáme žádné negativní dopady na svoji rodinu.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváte a jakou psychohygienu jste si našel?

Vedle své duchovní služby jsem vždycky mohl nebo i musel pracovat manuálně, na zahradě nebo kolem domu. To je dobrá aktivní relaxace. Později už byla možnost udělat si spolu s manželkou výlet do přírody, někdy jsem zašel do lesa i sám i s přenocováním v lese. Rád čtu knihu o přírodě, myslivecká a cestovatelské zážitky a spolu s manželkou se rádi díváme na různé filmy z přírody.

Co je pro vás jako kazatele v těchto dnech nejlepší a nejtěžší?

Svoji současnou službu nemohu zcela srovnávat s tou předchozí, protože blanenský sbor je několikanásobně menší než ty předchozí a nastupoval jsem v něm do služby jako důchodce s úvazkem 0,4. Nyní již nemám žádný formální úvazek, sloužím jako důchodce dobrovolnicky, ale se zajistěním všech potřebných služeb. Cítíme se v tomto sboru dobře, máme rádi všechny bratry a sestry. V současnosti jsme rádi, že se opět můžeme všichni společně setkávat. To nejtěžší byla celá řada měsíců bez shromáždění. Nevíme, zda se to nebude znova opakovat.

Rozhovor s br. kazatelem Milanem Kernem vedla Marie Horáčková

ON MI ROZUMÍ Věřím, že skrze Slovo Boha povstalo všechno, co existuje, a také, že v tom Slově je život. Patřím ke generaci, která musela ve škole slýchат hanlivá slova o Bohu a víře. Učitelé se nás snažili přesvědčovat, že nic nemohlo povstat jen tak z ničeho. Ale nic, ani velké snahy učitelů, ani jiných lidí, nic nemohlo zabránit šíření víry v našich řadách, tomu, abych později odevzdala svůj život do Božích rukou. Pravidelné čtení nebo poslouchání Božího Slova je velmi důležité. Víra je ze slyšení Slova. Ne z rozhodnutí lidí, ale „z Božího rozhodnutí jsme se znova narodili. Slovem pravdy“. Bible obsahuje celkem 66 kníží a jejich autoři je psali pod vedením Svatého Ducha. V jakémkoliv životní situaci mohu vzít do ruky Bibli a číst v ní s modlitbou. Ještě se mi nestalo, že by mně Pán Bůh při čtení nepromlouval. Někdo mi kdysi řekl, že Boží vedení hledá tak, že nahodile otevře Bibli a hned vidí pro sebe to pravé slovo. Tato „metoda“ hledání Boží vůle pro můj život mi ale nestačí. Toužím po hledání „pod povrchem“, v hlubších vrstvách Božího Slova. Očekávám na Něj každý den. Ochránuje mne proti působení zla. Jen On mi rozumí, protože mne stvořil a jen On mi může poradit dobře. Jen tak mohu v tomto světě žít. Bůh je mocný a Jeho moc se projevuje v Jeho Slově. Zjevuje se v něm náš Spasitel Ježíš Kristus.

Marie Horáčková

BOH JE UMELEC

„Lebo sme Jeho dielom, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred prihovoril, aby sme v nich chodili“ (Ef 2, 10).

Boh je umelec. Zem a vesmír sú Jeho plátnom. Všetko, čo stvoril, je jedinečné, dokonalé a úchvatné. Či ide o neviditeľné mikročastice alebo o rastliny, zvieratá, vysoké hory či hluboké oceány, až po nedozerný vesmír, v tom všetkom môžeme vidieť Božiu moc a majestát, Jeho zmysel pre detaily, krásu a cit. V každom Božom stvorení je ukrytý odkaz lásky nášho Stvoriteľa. Keď stvoril človeka, stvoril ho na svoj obraz. Zároveň ho utvoril tak, že každý z nás je originál, do ktorého vložil niečo jedinečné a neopakovateľné. Do každého z nás vložil život. Ukryl do nás odkaz svojej nesmiernej lásky, ten vzácný diadém nevyčísliteľnej ceny, ktorým máme svietiť svojmu okolia. A práve aj o tom je práca sestier po celom svete. Často možno nenápadná, mälo ocenená, avšak prepotrebná a vzácná.

Cítim sa byť poctená a veľmi požehnaná, že môžem byť súčasťou tejto jedinečnej služby v rámci európskych baptistických žien, a tak šíriť tu Kristovu dobrú vôňu tým, ktorí to potrebujú.

„Lebo sme Kristovou dobrou vôňou Bohu medzi tými, ktorí dochádzajú spasenia, i medzi tými, ktorí hynú“ (2 Kor 2, 15).

EBWU (Únia európskych baptistických žien, European Baptist Women United) zahŕňa krajiny Európy, Blízkeho východu a Strednej Ázie. Región EBWU je preto veľmi rozmanitý nielen svojou nádhernou prírodou, pestrými kultúrami, zvykmi či kuchyňou, ale aj rozdielmi v oblasti prežívania každodenného života. Kým niektoré krajiny zažívajú pokoj, blahobyt, náboženskú slobodu a pohodlný konzumný spôsob života, iné zápasia s vojnou, prenasledovaním, prírodnými katastrofami, chudobou a útekom z vlastnej krajiny, aby si zachránili holý život. EBWU je súčasťou Svetovej baptistickej aliancie žien a zároveň Európskej baptistickej federácie so zameraním na

službu ženám. Našou túžbou je, aby evanjelium Pána Ježiša bolo zvestované všetkým národom, čo častokrát začína praktickou službou, ako je služba v utečeneckých táboroch, väzniciach, nemocničiach, rôznych revitalizačných centrách pre závislých, sirotincoch, služba prostitútkam, slobodným matkám a pod. S praktickou pomocou ide vždy ruka v ruke aj zvest evanjelia, čo často prináša záchranu a zmenené životy.

Žijeme naozaj v poslednej dobe, keď vo svete zúria vojny, prírodné katastrofy, násilie a bezprávie. Tak ako je napísané v Božom slove, že na konci časov sa rozmnosi neprávost' v každej sfére, rovnako tak sa bude skviesť Kristova nevesta, ten verný zostatok, ktorý zachoval vieri až do konca. My sa povzbudzujeme v tom, aby nás Pán Ježiš našiel verných.

Úlohou EBWU je vystrojovanie nových žien do vedúcich pozícii na národnej a medzinárodnej úrovni; budovať platformu, kde sa môžu slúžiace ženy vzájomne stretávať, povzbudzovať, vymieňať si skúsenosti, modliť sa; pomáhať v napĺňaní potrieb jednotlivcov či celých komunit a snažiť sa zjednocovať slúžiace ženy v misii a službe. Usporadúvame pravidelné konferencie na európskej úrovni, no aktívne sa podieľame aj na prípravách celosvetových konferencií.

Každých päť rokov usporadúva Svetová baptistická aliancia pre ženy konferenciu celosvetového rozsahu, ktorej ústredná téma sa potom našimi kontinentami nesie celým nasledujúcim päťročným obdobím.

To, čo vždy na týchto našich konferenciách máme tak rady, je krása v neopísateľnej rozmanitosti, ktorá vychádza zo všetkých tých kultúr celého sveta, a zároveň nádherná jednota, ktorú prežívame spoločne v Pánovi Ježišovi.

Posledná takáto celosvetová konferencia baptistických žien, ktorá sa konala v júli 2021, sa z Božej milosti aj napriek pandemickej situácii mohla uskutočniť, hoci tentokrát len v online priestore. Témou pre nasledujúce obdobie je Život podľa Jána 10, 10:

„Zlodej nejde na iné, iba na to, aby ukradol, zabil a zahubil. Ja som prišiel na to, aby malí život a aby malí hojnosť.“

Na rozdiel od zlodeja, Pán Ježiš nikdy neprichádza so sebeckými úmyslami. On už daroval ľudstvu to najcennejšie, čo mal. Položil svoj vlastný život, aby sme my získali život večný. To všetko začína v momente, keď prijíname Pána Ježiša za osobného Spasiteľa.

Pán Ježiš sa zaujíma o každú oblasť nášho života, pozná naše potreby na úrovni tela, duše aj ducha. Dáva nám uistenie, že sa

nemáme znepokojovať nad tým, čo budeme jest' alebo pit, alebo čím sa odejeme (Mt 6, 25 – 32; Fil 4, 19), pretože nám slubuje, že sa o nás vždy postará. Rovnako tak pozná potreby našej duše, našich emócií, našich vzťahov. On má naše životy pevne pod kontrolou a vie presne, čo

Ruth Maďarová

potrebujeme. Dokonale pozná našu minulosť, prítomnosť aj budúcnosť. Má s nami svoj jasný zámer, ktorý túži, aby sme naplnili. My sme však vyzývaní hľadať na prvom mieste Božie královstvo a hnať sa za vecami, ktoré majú večné hodnoty.

Čo však Pán Ježiš myslí pod tým, že nám priniesol život v hojnosti? Ako má hojný život skutočne vyzerat? Ide tu v prvom rade o hojnosť na duchovnej úrovni. Pán Ježiš nám daroval úplne všetko, aby naše životy boli plné Jeho samého. Ak máme obstatť v službe, do ktorej sme povolané, potrebujeme rást v milosti a poznaní nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista (2 Petra 3, 18), jasne rozpoznať Jeho hlas a zažívať Jeho blízkosť, dávať seba na oltár a obnovovať sa premieňaním našej myслe, aby hriech nemal miesto v našom živote (Rim 12, 1 – 2). Denne potrebujeme byť plnení Duchom Svätým, aby z nášho vnútra prudili rieky živej vody (Ján 7, 38 – 39).

To je to bohatstvo, ktoré môžeme všetci zažívať už tu na tejto zemi a ktoré sa naplno prejaví potom vo večnosti. Boh nám rozdáva Božiu lásku plným priečrútim. K tomuto sme povolaní žiť a slúžiť si navzájom tým, čo Pán Boh do nás vložil.

Preto sa aj my snažíme vytvárať priestor pre všetky ženy, ktoré slúžia vo vedúcich funkciách, ako aj tie, ktoré slúžia veriacim ženám vo svojich vlastných zboroch a komunitách, aby sa mohli navzájom stretávať, povzbudzovať sa vo viere, vymieňať si skúsenosti, vzdelávať sa a modliť jedna za druhú.

Sme Božie královské dcéry povolané na to, aby sme do tohto temného sveta prinášali nádej, ktorá je v našom Spasiteľovi Pánovi Ježišovi. Sme povolané žiť život v hojnosti, aby skrzes naše životy boli obohatené životy ostatných.

Ruth Maďarová, Viceprezidentka EBWU

KDO BY POHRDAL DNEM MALÝCH ZAČÁTKŮ

Prijedete-li někdy vlakem do Roudnice nad Labem, vydejte se od nádraží kolem bývalého pivovaru smärem k mestské časti Bezděkov. Po několika metrech hned za prodejnou Bakero uvidíte polozpadlé trávou zarostlé schůdky, které vedou k malému, dnes již opravdu „osuntelému“ domečku ve stráni. Je to snad jediný domek v ulici s názvem „Křekov“. Ted' se jistě ptáte, proč byste se měli dívat na nějaký starý neudržovaný domek někde za starým pivovarem. Ale vždyť jsem v úvodu napsala: „Nepohrdejme dnem malých začátků!“

Tento domeček je totiž spojen se jménem velice významným, a to nejen pro naši Jednotu. Přečtěme si, co píše ve svých pamětech bratr František Kolátor o svém mládí: „V té době se však stala událost, která bolestně a rušivě zasáhla do života celé rodiny. V červnu 1899, když mi bylo 21 ½ roku a byl jsem něco přes ¾ roku v praxi, zemřel mi otec. Bylo to tuším 12. června 1899, když jsem dostal z domova telegram: „Přijed' ihned, otec těžce nemocen.“ Jel jsem domů rozrušen, ale přijel jsem pozdě. Otce jsem už nezastíhl na živu. Zemřel 13. června 1899 v 54 letech ochrnutím srdce Opatrovníkem jeho nezletilých čtyř dětí (Františka, Augustina, Stanislava a Emiliana) se stal kazatel Václav Králíček, který v té době pracoval v Roudnici. Pokud jsem byl studentem, byl jsem s rodiči členem jeho kazatelské stanice, která měla svoje shromáždění na rozhraní města Roudnice a Bezděkova. Říkalo se tam „Na Křekově“. Bylo to hned za pivovarem, chodníkem uzhůru a pak nahore upravo za zahradou.“ Tak ted' už víte proč! První shromáždění baptistů v Roudnici se konala právě na tomto místě, pravděpodobně bydleli Václava Králíčka nebo jiného člena sboru.

Ano, chtěla bych dnes připomenout začátky duchovní práce bratra Václava Králíčka. Bratr Králíček prožil znovuzrození v roce 1886 a ihned po svém křtu se zapojil do misijní práce. V letech 1891 – 1894 studoval na Baptistickém teologickém semináři v Hamburku. Po absolvování semináře sloužil jako pomocník a později druhý kazatel vinohradského sboru vedle kazatele Jindřicha Novotného, a sice do roku 1896. V té době bydlel společně se svou rodinou (rodiči a bratrem) ve Vršovicích 197 – tedy v domě kazatele Jindřicha Novotného. V roce 1896 odchází do Roudnice nad Labem, kde slouží jako kazatel roudnické stanice pražského sboru. Pravidelně také sloužil v Bělé pod Bezdězem, stanici založené v roce 1893 členy roudnického sboru, kteří se sem přestěhovali.

V době této služby – v roce 1898 byl ordinován. Neznám přesné datum bratrovy ordinace, ale jak vyplývá z dalších údajů, bylo to někdy v létě toho roku. Byl to i jinak významný rok v jeho životě – rok jeho sňatku se sestrou Annou Krejčíkovou. Jak jsme se dočetli, kromě kazatelské služby přijal i odpovědnost a stal se opatrovníkem nezletilých dětí bratra Františka Václava Kolátora.

Členové roudnické stanice se scházeli ve skromných prostorách v nenápadném domečku v blízkosti nádraží, nedaleko pivovaru, roudnického zámku a náměstí. Ovšem skromné prostory nebránily členům sboru a jejich kazateli v duchovní ani v misijní práci a růstu. Právě z těchto důvodů hledali členové sboru vhodnější prostory ke scházení.

Krátce po ordinaci bratra Králička (21. srpna 1898) se konala v Roudnici sborová hodina, na které se bratrstvo rozhodlo požádat o ustavení samostatného sboru s tím, že dosavadní stanice Rovné, Krabčice a Bělá pod Bezdězem budou přičleněny ke sboru v Roudnici. O tomto rozhodnutí byl samozřejmě informován mateřský vinohradský sbor. Proto se dne 18. prosince 1898 ve vinohradské modlitebně konala sborová hodina pražského sboru, na které byla přednesena žádost členů z Roudnice n. L. „o propuštění ze svazku sboru za účelem zřízení samostatného sboru“. Roudnický sbor byl založen 6. ledna 1899. Stal se tak po Praze a Brně třetím samostatným baptistickým sborem v Čechách – ovšem počtem členů zaujímal druhé místo po Praze.

Ze vzpomínek účastníků se dozvídáme, že tehdy se sbor sešel již ve vlastním domě v Havlíčkově ulici č. 197. Je zajímavé, že do modlitebny se vcházelo klenutým průchodem v domě č. 196, ve kterém se nacházela židovská synagoga. Nová modlitebna „u výře pokřtěných křesťanů, většinou baptisty zvaných“ v Roudnici n. L. se totiž nacházela v „Židech“, ve čtvrti obývané tehdy z velké části židovským obyvatelstvem.

V kronice se můžeme dočíst: „Dne 6. ledna 1899 se sešlo v Havlíčkově ulici č. 197 třicet pět bratří a sester, aby založili samostatný sbor u výře pokřtěných křesťanů. Při této příležitosti přečetl kazatel Novotný text Ef 4, 1 - 16: „Prosím vás, abyste chodili se vší pokorou, tichostí a se snášenlivostí, usilujíce zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje.“ A kazatelem nového sboru byl zvolen bratr Václav Králiček, který jistě naplnil onu výzvu k pokoře a tichosti.

Práce pod vedením bratra Králička začala hned od počátku „naplno“. Kromě nedělních večerních shromáždění se konala shromáždění i v týdnu, v neděli dopoledne se scházela nedělní besídka, v týdnu probíhalo cvičení sborového zpěvu, schůzky sociální péče, sdružení mládeže, abstinentního kroužku a biblického kroužku. Sbor také pořádal tzv. tábory lidu buď ve městě na náměstí, nebo na úpatí hory Ríp.

Po dvouleté službě roudnickému sboru byl bratr Králiček pozván ke službě v Prvním českém baptistickém sboru v Chicagu. Bratr tedy odjíždí do USA, aby působil jako kazatel tohoto sboru s dvouletou přestávkou až do roku 1921. Činnost bratra Králička se neomezovala pouze na službu kazatele, ale byla opravdu mnohostranná. Na mnoha místech ve Spojených státech konal přednášky, například na téma „Cesta ku štěsti“, „Jak v životě vitéziti“, „Nezájimavější lidé na světě“. Z jejich výtečků byly získány značné peněžní částky na účely misijní. V USA byl bratr také povolán, aby zřídil čs. baptistický seminář, jehož byl prvním učitelem a profesorem. Patřil k zakládajícím členům Čs. baptistické konvence v USA. Ted' už prof. Václav Králiček se v USA setkal s Tomášem G. Masarykem. K tomuto setkání je přivedlo úsilí o vznik samostatného Československého státu. Bratr Králiček spolu s bratrem J. Zmrhalem vyvolali sestavení rezoluce Jižní baptistické konvence, žádající rozdělení Rakousko-Uherské říše a svobodu pro české země a Slovensko. Tato rezoluce byla zaslána vládě Spojených států a s řadou podobných rezolucí jiných organizací znamenala velkou podporu úsíli T. G. Masaryka o uznání ČSR. Jistě se jméno bratra Králička objevilo i ve slovníku T. G. Masaryka díky jednomu z jeho nejdůležitějších spolupracovníků v USA, Vojtěchu Benešovi, staršímu bratru pozdějšího prezidenta Edvarda Beneše. Vojtěch Beneš popisuje tehdejší situaci slovy: „Když jsme v době válečné chodili zoufalí s těžkým břemenem, které spočívalo na našich sých, zabloudil jsem do jeho (Králičkova) kostela a tam vzadu v seru jsem poslouchal. Králiček mluvil na slova Zámluva 46 a mocnými i varovnými ústy proroka mluvil k svědomí těch, kdož by se nechtěli postavit za naši spravedlivou věc národní. Vracel se mi do srdce velký klid a pocit, že nemožno zahynout, a slova jeho zněla jako polnice, volající k vítěznému boji. V tom jeho volání bylo tolík klidu, jako v celém jeho životě. Přítel Králiček tím svým úsilným a cílevědomým apoštоловáním způsobil, že hlas osmimilionové baptistické církve, která je v Americe vlivným činitelem ve veřejném životě, padl také na váhu v naší osvobozenec akci revoluční za hranicemi.“ (Citováno podle časopisu Exulant). A mohla bych

pokračovat... např. že roce 1921 Václav Králiček svou profesuru opustil a dále působil jako osobní zástupce prezidenta Masaryka v USA. V této funkci zůstal v USA čtyři roky. V roce 1925 se i on vrátil zpět do Československa. Zůstal ve spojení s Masarykem, protože pracoval jako zpravodaj pro Kancelář prezidenta republiky a stal se také prezidentovým osobním poradcem.

Pokud někdy přijedete vlakem do Roudnice nad Labem, vydejte se od nádraží kolem bývalého pivovaru směrem k městské části Bezděkov. Po několika metrech hned za prodejnou Bakero uvidíte polorozpadlé trávou zarostlé schůdky, které vedou k malému, dnes již opravdu „ošuntělému“ domečku ve stráni. A zde si můžete připomenout „malé začátky“ služby významného Božího služebníka. Služby, která začala „Na Křekově“, ale později získala význam nejen pro naši Jednotu, ale i pro baptisty v USA a také pro vznik naší republiky. „Kdo by pohrdal dnem malých začátků.“

Slavomila Švehlová

pokračovanie článku č. 3

RODINA V ČEKLÍSI 1921 – 2021

Ako sme už písali v úvode prvého článku pri spomienke stého výročia založenia Spolu RODINA, aj teraz spomieniem základný text z Písma z Listu Jakuba 1, 27: „**Cisté náboženstvo a nepoškurené u Boha a Otca je toto: naučtevovať siroty a vdovy u ich súžení a seba ostríhat nepoškureného od sveta.**“

Radi by sme aj v tomto čísle pokračovali so spomienkami, ktoré boli väčšinou zaznamenané v časopise Čisté náboženstvo Avšak niektoré zdroje sme čerpali aj zo starších vydaní časopisu Rozsievac.

Neodmyslitelnou postavou, ktorá podporovala dielo Adama

Strapoňa, bol vzácný brat kazateľ Šurman. V časopise Čisté náboženstvo č. 1 v roku 1944 sa píše:

Dňa 13. februára 1944 slávil brat kazateľ Šurman svoje osiemdesiate narodeniny v krúžku svojich pravnúcav, vnúčat a detí, ktorí sa úprimne tešia sedivej hlave svojho otecka. A kto by z nás členov zborov na Slovensku nepoznal svojráznu postavu brata Šurmana? Je to najstarší pracovník medzi našimi pracovníkmi na Slovensku. To však neznamená, že je brat Šurman starec, lebo pre neho platí, že vzdor vysokému veku je mladý, plný sily, ako hovorí Písmo: „Lebo tí, ktorí očakávajú na Hospodina, nadobúdajú znova novej a novej sily, takže na ceste života bezia, akoby závodili za cieľom večného života“ (Iz 40, 3). „Pozdvihujem svoje oči k vrchom, odkiaľ mi prichádzia pomoc“ (Zalm 121, 1).

Ako služobník Boží iste má tiež svoje starosti a životný zápas, ale cez všetko zostáva verný svojmu Pánovi a verne plní vôle svojho Majstra. My tu v Čecklisi sme bratovi Šurmanovi vďační za jeho neúnavnú prácu, ktorú u nás koná už štyri roky, a vždy za každého počasia príde zo susednej dedinky Ivanku pri Dunaji, kde býva, aby

nám slúžil. Naši chovanci majú užčeka Šturmána radi, lebo pri každej príležitosti a prednáškach poukazuje na čisté náboženstvo, vieri podopretú skutkami. Radi počúvajú aj tie prednášky o dobrovom Pastierovi, ktorý položil dušu za nás všetkých, aby sme neupadli do moci satana, ale živí boli naveky. Ako dobrý Pastier priviedie nás do nebeského ovčincu, kde budú zhromaždení veriaci z celého sveta, bez rozdielu národnosti.

A nakoniec prajeme nášmu milému jubilantovi a nám všetkým: „Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo Mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie dušiam“ (Mt 11, 29).

V čísle 2 z roku 1943 časopisu Čisté náboženstvo opisuje život chovancov jedna pozorovateľka takto:

„Rodina“ — sirotíneček v Čeklisi.

Rodina — priliehavý názov útulného domova pre siroty v Čeklisi. Nielen názov, ale každé počinanie, každý krok v tomto domove poukazuje na to, že sa tu vychováva v rodinnom duchu. Deti, ktoré sú tu pod dozorom starostlivej tetičky a láskavého strýčka, tvoria skutočne usporiadanú, svornú rodinku.

Výchovným stredobodom tejto dobrej rodiny je Boh a preto neprestajným úsilím spejú iba k dobru. Je veľmi dôležitá rodinná výchova a tú si to dôkladne uvedomujú. Bez dobrých a mravných rodín by nemohol jestovať štát. Toto sa hľavne vstupuje do útlych detských sŕdc, aby sa naučili svornosť, obeťavosť, aby sa v nich vystebovali cit povinnosti, aby si vážili statočnú prácu. Nad nimi stále bdie starostlivá myseľ ich dobrodincov, ku ktorým prichádzajú malí chovanci so svojimi drobnými starostlivosťami s dôverou.

Celodenný čas majú účelne rozvrhnutý, aby chovanci mohli čo najviac osoňného získať pre svoj budúci život, aby raz, keď vyletia do života zpod ochranných krídel Rodiny, mohli ľestne zaujať svoje miesta, na ktorých ich nadalej v myšlienkach láskou sledujú dobrá tetička a strýčko. Pozorovateľka.

O bežnom živote v Rodine sa píše v článku z roku 1944 takto:

Tolko zo života v Rodine. V uvedenom článku sme Život v Rodine

„Keď som pozoroval niekoľko dní život v Rodine, musím priznať, že skutočne žijú ako v rodine. Dobrý strýčko Strapoň otcovskou starostlivosťou bdie nad dietkami, aby sa nestala niektorému ani tá najmenšia krivda.“

Ony sú mu zato povađacie, majú ho rady a poslúchajú, zverené práce svedomite konajú a pomáhajú jeden druhému.

Beriem si za námet, popísť Vám jeden deň strávený v Rodine (nezáleží na tom, že ktorý) a ktorý čo robí.

Každý má svoju povinnosť ako učielky v úle. Už včas ráno počúť budík cengat. Koho len budí? Za chvíľku počúť rýchly klopot po schodoch a rovno do kuchyne. Kdeže by aj inde, to musí byť prvé. Pozrieme sa, kto sa o to stará. No, koho iného by sme tam našli ako Cíliku. Oprávnené by sme ju už mohli nazvať aj kráľovnou kuchyne, lebo to svedčí k jej postave. Od rána do večera sa krúti okolo sporáka. Prečo by aj nie, ved pre tolko hrdiel treba aj „nakucháriť“. Vidno to na poludnie, keď sa začnú schádzat, jedni zo školy, druhí od svojej práce. Počúť už medzi dvermi volať: „Čo je navarené?“, alebo „Co si dobrého varila?“ Každý sa ponáhla za stôl si zasadnúť. Po spoločnej modlitbe vrava utichne a počúť len klepot lyžicami o taniere. Dnes istotne musel byť dobrý oheň, lebo sa niektorý hlásil o duplu.

Keď už bolo po obede, zase každý išiel po svojej povinnosti, niektorý išiel do školy, a iný zase pomáhať pri domácnosti.

Elenka má svoju povinnosť. Ráno upratáť spálňu dievčenskú a potom do školy.

Milka, tá zase upratuje chlapčenskú spálňu a pomáha pri

kuchyni. Andrej, ten sa zase stará, aby bolo dosť dreva pri sporáku, aby sa nemohla kuchárka vyhovárať, že nemôže včas navariť. Tiež prinesie aj vodu. Demeter a Palko majú na starosti pomáhať starému strýčkovi... kŕmiť kravy a opatríť ich. Túto prácu robia striedavo po týždni. Malý Jožko, ten keď príde zo školy, zaskočí obslúžiť, komu, čo treba. Stará babka... tá sa už len stará o plátanie bielizne a šiat. Celestín, ten už má na starosti voly a koňa.

Takto deň sa stráca a prichádza večer, zase sa to všetko poschádza po celodennej práci spoločne za stôl. Po večeri príde medzi nich aj strýčko Strapoň a zotrva medzi nimi. Tu každý si povie svoje zážitky, či už zo školy alebo z práce a tiež prednesú svoje žiadosti, čo ktorému je treba. Strýčko ich vypočuje, poradí a čo treba i pomôže. Žiaci ukážu svoje úlohy a preberá s nimi tiež počty, slovenčinu a čítanie. Každý napíše niekoľko viet na tabuľu, potom jeden druhému opravujú a vysvetlujú, a tak isto sa i počty preberajú.

Keď sa program vyčerpá a vidno, že treba ísť spať, každý sa používa a odoberú sa na odpočinok.

Takto beží deň za dňom, žije sa v bratskej a sesterskej láske a vychovávajú sa v slušnosti a poriadku pre ďalší život“ (napísal J-la).

spomínali kuchárku Cíliku, ktorú by sme vám radi predstavili. Bola to vzácná sestra Vasíľka Jančulová, za slobodna Vasilija RUSIN, pôvodom z Ukrajiny, ktorá bola od malička vychovávaná ako sirota v Čeklisi.

Dňa 27. októbra 1945 práve tátó chovanka (ako v tom čase volali deti, ktoré vyrastali v sirotinci) mala sobáš s pánom Ladislavom Jančulom. Bola to vzácná Božia žena, matka troch detí (Dušana Jančulu, Stanislava Jančulu a Ľubky Horvátovej rod. Jančulovej). Dcéra brata Dušana Jančulu zo skupiny Matuzalem, Beátka Dobová aktívne pracuje na našom misijnosociálnom projekte výstavby „Domov seniorov“. V súčasnosti je riaditeľkou zariadenia pre seniorov Strediska evanjelickej diakonie v Bratislave, a preto vie, ako tieto veci reálne fungujú. Brat Stano Jančula a aj sestra Ľubka Horvátová sú členmi skupiny Iniciatíva.

Sestru Vasiliku (ako sme ju volali) si pripomienime ešte raz, a to z roku 1988, keď dňa 5. októbra v Bernolákovke zorganizovala stretnutie chovancov po štyridsiatich rokoch. Prišli všetci, ktorí mohli, a s vďačnosťou v srdci ďakovali Pánu Bohu za čas, keď pred mnohými rokmi mohli vyrastať

v bernolákovskom sirotinci. Ďakovali za všetkých učiteľov, vychovávateľov, ale hľavne boli vďační za zrno Božieho slova, ktoré pred mnohými rokmi padlo do ich srdiečok skrze verných a obetavých Božích mužov a žien (pozri foto č. 4, sestra Vasíľka Jančulová prvý rad sprava, sestra Zuzanka Košová zľava štvrtá).

Pokračovanie spomienok v ďalších číslach.

Prípravila Jana Makovíniová

SPOLUPRACOVNÍCI NA DÍLE KRISTOVÉ YMCA REVÚCA

Rozhovor so sekretárom miestneho združenia YMCA Revúca

Kedy a kde YMCA vznikla?

Činnosť YMCA Revúca začínala, ako už napovedá názov, v Revúcej, a to v roku 1997. Tam sme sa venovali prevažne klubovej činnosti, jazdili sme do detských domovov, kde sme si pre deti vždy pripravili nejaký zaujímavý program. Realizovali sme rôzne tábory, či už tie letné alebo zimné.

Od roku 2007 sme začali pôsobiť v Jelšave skrz službu Jarky Vdoviakovej. V roku 2011 sme zriadili Nízkoprahové centrum Jordán. Zo začiatku bola činnosť zameraná prevažne na deti a mladých ľudí z Jelšavy. Do centra prichádzali hlavne deti z prostredia, kde nevládli úplne dobré podmienky. Táto činnosť

pretrvala. Dnes realizujeme niekoľko aktivít zameraných na deti a mladých, aktivity sú zamerané na vyplnenie ich voľného času a pôsobia tiež preventívne. Vďaka službe Jarky Vdoviakovej môžu deti prichádzať pravidelne na besiedku a Shane McNary slúži v rámci biblického vyučovania pre dospelých. Poskytujeme aj sociálne služby pre dospelých klientov.

Prostredníctvom aktivít pre deti a mladých začala postupne vznikať skupina dobrovoľníkov priamo z Jelšavy, ktorým záleží na deťoch a mladých a chcú sa podieľať na zlepšení ich životnej situácie. Ich hlavnou motívaciou je vyplniť im volný čas, ist' im príkladom a ukázať im, že žiť sa dá aj iným spôsobom. Práve práca s dobrovoľníkmi sa stala v posledných rokoch jednou z nosných aktivít našej organizácie. Jedným z našich špecifík je, že sme kresťanská organizácia, v ktorej môžu ľudia žijúci s Kristom slúžiť po boku ľudí nepoznajúcich Krista a vzájomne sa obohacovať. Je krásne i pokorujúce sledovať, ako nás Kristus v tomto prostredí mení, obrusuje a pomáha búrať bariéry.

Sir George Williams (zakladateľ YMCA v r. 1843 v Londýne) kedyž povedal, že nič preňho v danej chvíli nie je dôležitejšie ako človek, ktorý za ním prišiel v tej chvíli! Na toto chceme pri našej službe vždy dbať.

Ciel:

Naším cieľom je dosiahnuť stav, keď nás už ľudia v Jelšave nebudú potrebovať!

Cieľová skupina:

Deti a mladí ľudia. Slúžime hlavne deťom a mladým z rómskej komunity v Jelšave.

Ako dlho v YMCA Revúca a v Jelšave slúžite? Ako ste začínali a čo je teraz hlavnou náplňou vašej práce?

V YMCA Revúca slúžim od svojich pätnástich rokov, dnes mám tridsaťsedem rokov. Začínal som ako dobrovoľník v klubovej činnosti v Revúcej, chodili sme do detských domovov, organizovali sme zimné a letné tábory pre deti a mládež. Spôsob služby v YMCA bol pre mňa taký jedinečný, že som sa do nej zapájal čoraz viac. Dnes sa mi moji blízki smejú, že moje krvinky majú tvar rovnostranného trojuholníka (nápis YMCA). V roku 2011, po otvorení Nízkoprahového centra Jordán, som sa tejto službe začal venovať profesionálne a robím ju dodnes. Momentálne som na rodičovskej dovolenke s naším najmladším synom a ťažisko tejto služby, vedenie tímu pracovníkov a dobrovoľníkov je na pleciach mojej manželky, ktorá je súčasťou služby v Jelšave od roku 2013.

Je dôležité zdôrazniť, že za službou v Jelšave stojí tím ľudí. Členovia výboru YMCA Revúca, dobrovoľníci zo zboru BJB Revúcka Lehota, dobrovoľníci z rómskej komunity v Jelšave a

okolia, modlitebníci, darcovia a zamestnanci. Je mi cťou byť súčasťou tímu skvelých služobníkov a dúfam, že ho dokážem dobre viest.

Ako hodnotíte túto prácu po rokoch?

Ako službu, v ktorej ma Pán Boh postavil pred množstvo výziev a pádov, cez ktoré mňa i celý tím formuje a pritahuje k sebe bližšie. Keď mi Pán Boh povedal, že mám ist' slúžiť do Jelšavy (ja som nechcel!), svoje poslanie som nikdy nevnímal ako poslanie misionára! Mojím poslaniem je vytvárať podmienky, aby iní mohli slúžiť. Dnes vidím ovocie v tom, ako Duch Svätý formuje životy mojich piateľov v Jelšave, a veľmi sa teším na to, čo bude robiť v Jelšave ďalej.

V čom konkrétnie vidíte Božie konanie v uplynulých rokoch?

Myslím, že časť mojej odpovede nájdete v odpovedi na predchádzajúcu otázku.

Určite v stálosti a vytrvalosti modlitieb tých, ktorí stojí za nami. Ďalším významným prejavom Božieho pôsobenia je Jeho

vedenie pri schvaľovaní projektov, ktoré predkladáme. Naša organizácia je financovaná len z projektov. Veľakrát podáme projekt a veríme, že je to pre nás a pre Jelšavu to najlepšie, modlím sa a nakoniec projekt neprejde. Mnohokrát sme sa čudovali prečo, nerozumeli sme tomu, ale s odstupom času sme videli a pochopili, že to bolo Božie rozhodnutie. Rozhodnutie, ktoré nás, organizáciu a ľudí, ktorí nás navštievujú a dôverujú nám, ochránilo pred odklonom od Jeho cesty a nášho poslania.

Čo považujete za najväčší zázrak v priebehu tejto služby?

Úžasné je, že v Jelšave môžeme stále slúžiť. V istom čase sme boli v situácii, keď sme nevedeli, či budeme schopní fungovať ešte mesiac. Nemali sme istotu financovania, dobrovoľníkov ani zamestnancov. Vždy sme sa však modlili, aby sme mohli pokračovať v službe, pretože vnímame, že naša služba sa ešte neskončila. Pán sa vždy postaral, my sme nejakо prezili ďalší mesiac a ďalší, až kým neprešiel ďalší rok.

Neviem, či to môžem nazvať zázrakom, a neviem či to je možné

opísаť. Viete, Rómovia v Jelšave si dlhé roky mysleli, že do modlitebne zboru BJB nemôžu vstúpiť, pretože je určená len pre bielych! A my bieli sme sa tak aj správali, či už vedome alebo nevedome. Dnes niekoľkých môžeme nazývať bratmi a sestrami a sedieť spolu v laviciach. Za najväčší zázrak považujem to, ako Duch Svätý láme srdcia. Viete, niekedy si myslíme, že naše srdce je mäkké a mäsíté, pritom je tvrdé a studené ako kameň. O to viac sa radujem, že môžem byť svedkom, ako srdcia mäknú na oboch stranách barikády.

Ako sa zmenil život detí v Jelšave?

Na túto otázku je veľmi ťažké odpovedať. V prvom rade je dôležité povedať, že cieľom našej služby nie je meniť deti a ich životy. Cieľom je ukázať im, že existujú aj iné možnosti, ktoré môžu využiť, a vytvoriť priestor, kde sa môžu cítiť bezpečne a akceptované bez ohľadu na to, z akej rodiny pochádzajú, akí sú ich rodičia alebo či majú finančie. Veríme, že toto je najlepší spôsob, ako ukázať Božiu lásku a šíriť Jeho svetlo.

Čo pre vás osobne znamená slúžiť detom? Aká je pre vás v práci s deťmi najväčšia výzva?

Služba detom je poslaním a službou, do ktorej ma Boh povolał. Znamená to vytvoriť miesto, kam môže prísť každé dieťa, a vedieť, že sa mu budeme venovať. Budú môcť prísť s vedomím, že ak sa budú potrebovať porozprávať, bude tam niekto, kto ich vypočuje. Ak sa potrebujú vyplakať, bude tu niekto, kto si k nim pokojne sadne a nechá ich bezpečne vyplakať. A v neposlednom rade je to pre mňa príležitosť vytvoriť priestor pre deti, aby mohli byť deťmi. Môžu sa hrať, behať, šantiť a byť súčasťou skupiny, ktorá ich bezvýhradne prijíma.

Najväčšou výzvou je čas. Nájst si čas na všetko potrebné a dôležité a vedieť si ho zorganizovať. So všetkými administratívnymi úlohami a manažérskymi povinnosťami nemám toľko času na priamu prácu s deťmi. O to väčšou výzvou je nájst zamestnancov a dobrovoľníkov, ktorí budú slúžiť v centre pre deti a mladých nielen kvôli odmene, ale preto, že je to ich poslaním.

S čím sa deti v rodinách stretávajú?

Situácia detí, najmä tých, ktoré prichádzajú do nášho centra, nie je jednoduchá. Väčšina pochádza zo zlých sociálnych podmienok. Sú to deti, ktoré pravidelne čelia nedostatku. Ich rodiny často nemajú peniaze na jedlo, oblečenie, nehovoriac o školských potrebách. Niektoré rodiny nemajú vodu, elektrinu ani plyn. Prichádzajú k nám deti, ktoré v niektorých prípadoch nemajú vlastnú posteľ a delia sa o ňu so svojimi súrodencami. Nie je výnimkou, že sa v rodinách vyskytuje závislosť od alkoholu, násilie a agresivita. Samozrejme, že to neplatí pre všetky deti a rodiny. Väčšina detí, ktoré pochádzajú zo zlého sociálneho prostredia (a v Jelšave ich nie je málo), sa však s niečim podobným vo väčšej či menšej miere stretáva každý deň.

Predstavenie vedúceho:

Miroslav Hrvnák, lokálny sekretár miestneho združenia YMCA Revúca. Narodil sa 4. 4. 1984, Vsetín, Československo. Dosiahnuté vzdelanie: Mgr. – Katechetika a Telesná výchova (učiteľ) – Katedra evanjelikálnej teológie a misie na PF UMB v BB. Cirkevné spoločenstvo: BJB Revúcka Lehota. Pracuje ako Lokálny sekretár Miestneho združenia YMCA Revúca (platená funkcia). Zároveň je predseda YMCA na Slovensku (neplatená funkcia). Je ženatý s Dianou Hrvnákovou, majú spolu 3 deti vo veku 5 rokov, 2 roky a 1 rok.

Webové stránky: www.revaca.ymca.sk

číslo účtu: SK36 0900 0000 0050 2006 8582.

BOŽÍ SLOVO NÁS FORMUJE

V šesti letech začne človíček v naší zemi chodit do školy. Máme privilegium vzdělanosti všech našich obyvatel. Nebylo tomu tak vždy. Ještě před nedávнем jste mohli v naší republice potkat starší lidi, kteří neuměli číst ani psát. Styděli se za to, ale nemohli se nic naučit, nebylo jim dopráno vzdělání. V době jejich dětství a mládí zde zůřila válka. Mnohé děti přišly o své rodiče a tím i o své vzdělávání. Najali si je k práci lidé, kterým na nich nezáleželo. Jak jsme vděčni za dobu, do níž nás Bůh

*„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“
(2 Tm 3, 16).*

postavil. Někdo řekne, že je dnes „hrozná doba“, ale kdo může posoudit, co je lepší. Pán Bůh to ví. On nás postavil sem, na toto místo a chce, abychom Mu zde sloužili. Každý tím darem, který od Něj přijal. Velkým darem je Bible, Jeho Slovo je živé, vzdělává nás a formuje po celý náš život. Možná jste četli o české princezně Anně. Byla dcerou císaře Karla IV., narozena 11. července 1366 a ve svých 15 letech přijela do Anglie (18. prosince 1381), aby se vdala za anglického krále Richarda II. Svatba se uskutečnila 14. ledna 1382. Byla o půl roku starší, než její manžel. Její vláda však byla krátká, zemřela v roce 1394, ve věku 27 let při morové epidemii. Ale jejich manželství bylo neobýčejně krásné a romantické. Anna si svým milosrdenským postojem získala přízeň lidu. Dali jí přívlastek „dobrá královna“. Tato dáma mluvila třemi jazyky: česky, německy a latinsky. Rychle se naučila jazyk země, kam se přistěhovala. Měla dobrý křesťanský vliv na krále Richarda. Její vztah k Božímu Slovu je hodně následování. Poznávala je ve čtyřech jazycích a uváděla je do praxe, což od ní vyžadovalo velkou pokoru, když se na kolenou přimlouvala u krále za lidi, kterým hrozily represe, dokonce i smrt. Anna s sebou přivezla do Anglie Bibli jako svůj svatební dar. V té době existovaly překlady do češtiny pořízené z latinské Vulgaty. Nejstarší známá celá česká Bible je leskovecko-drážďanská z 60. až 80. let 14. století. Poslední kopie shořela. Zachovalo se jen několik jejích fotografií a opisů. Možná právě tuto Bibli s sebou Anna přivezla do Anglie. Učenec a v té době známý překladatel Bible Jan Víklef se o českém překladu vyjádřil takto: „Když má ten malý národ (rozuměj český) Bibli ve svém jazyce, tak proč jej nemá Anglie?“ Jan Víklef obhájil právo na překlad Bible do angličtiny. Dokončoval překlad Bible v době příchodu patnáctileté české kněžny do Anglie, která s sebou přivezla Boží Slovo ve třech jazycích: latinském, německém a českém. Tato nenápadná kněžna z naší země měla Boží Slovo ve svém jazyce, ale král ne. Tak samotný Annin příjezd do Anglie posloužil překladu Bible do angličtiny. Anna milovala Boží Slovo a to formovalo její povahu. Pán Bůh si použil tuto drobnou ženu k mnoha dobrým skutkům.

Marie Horáčková Prameny:

Zápas o duši 110/2011

TAM, KDE ČLOVEK KONČÍ, PÁN BOH ZAČÍNA...

Milý brat, milá sestra, baví tā tvoja práca? Mám to veľké privilégium, že práca mi je zároveň koničkom a považujem ju za zmysluplnú. Už takmer pätnásť rokov pracujem na pôde občianskeho združenia Detská misia a mojou hlavnou náplňou práce je literatúra. Pri korektúrach rôznych materiálov sa veľa dozviem, hlbšie si preštudujem biblické príbehy a získam nové pohľady na Božie pravdy.

Prednedávnom som sa zahľbila do príbehu Amy Carmichaelovej. Amy pôsobila päťdesaťšesť rokov v Indii ako misionárka. Napriek zdravotným problémom, s ktorými celý život zápasila, sa nevzdala svojho povolania. Stala sa mamou pre mnohé indické deti, ktoré boli predané do chrámov, kde ich zneužívali a ubližovali im. Amy žila v prostredí plnom nenávisti, súdnych procesov, čarodejníctva a utrpenia. Ju to však neodradilo. Zažila mnoho strachu, ale napriek tomu vykonala veľké dielo. S vierou sa púšťala do zdanivo neriešiteľných vecí.

Amy a mnohí ďalší hrdinovia viery sú mi príkladom aj v dnešnej dobe, keď pozorujem atmosféru obáv a apatie. Vnímam, že mnohí ľudia sa boja, pretože na nich dolieha všeadeprítomná hrozba infekcie. No na druhej strane sa mi zdá, že pre niektorých sa COVID stal dobrú výhovorkou na to, aby zostávali zavretí vo svojej bubline. Vedľa máme online možnosti komunikácie, tak sa netreba stretávať fyzicky. A už aj keď sa dá stretnúť, radšej zostávajú doma, hoci pri dodržaní jednoduchých opatrení by nemuseli byť ohrození ani v spoločnosti ľudí...

Kamarátka mi rozprávala, ako počas prvej vlny pandémie, keď sme boli všetci zavretí vo svojich domácnostach, chodila s rodičmi popod okná známych, zvonila im na zvončeky a rozprávala sa s nimi aspoň pod balkónmi. Robila to, čo sa dalo. Páčí sa mi tento prístup. Zamerajme sa na to, čo sa dá, a nelamentujme nad tým, čo sa nedá. Možno nás chce Pán Boh presmerovať na nové ciele, ukázať nám nové spôsoby práce, zoznámiť nás s novými ľuďmi. Chce to však náš aktívny postoj, pozorné uši a ochotné srdce. A ist' niekedy aj do vecí, ktoré sa z ľudského hľadiska zdajú neuskutočnitelné. Mám rada verše z 1. Korintským 1, 27 – 31: „Čo je pre svet bláznivé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mûdrych, a čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných... aby – ako je napísané, ten, kto sa chváli, nech sa chváli v Pánovi.“ Občas potrebujeme vykročiť do neznáma, aby sa dokázala Božia moc a sláva.

Milí priatelia, prajem vám i sebe vytrvalosť a odhodlanie do

všetkého, čo nám Pán Boh kladie na srdce. Keď na nás dolieha bezmocnosť a apatia, pripomínajme si známy verš: „Čo je nemožné u ľudí, je možné u Boha“ (Lukáš 18, 27).

Miriam Kešjarová

SPÍŠ SLUŠŇÁK NEŽLI RAUBÍŘ

S Bohem jsem se poprvé setkal po sametové revoluci na jaře 1990. Do Brna měl přijet jakýsi Luis Palau a v hale Rondo měla proběhnout evangelizace. Pro mne to bylo něco neskutečného do Brna má přijet člověk z Argentiny, mluvit o Bohu a k tomu ještě ve sportovní hale! Nevěděl jsem proč, ale hrozně mě to tam táhlo (dnes vím, že to byl Bůh, kdo mě tam volal). A tak jsem vyrazil na evangelizaci přes sic nevyslovený, ale přesto jasný nesouhlas rodičů.

Jako ročník 1970 jsem vyrůstal v obyčejné české rodině, kde se o Bohu nemluví, maximálně nelichotivé poznámky o „černoprdelnících“. Škola měla o náboženství jasno, jako o zastaralé, nepotřebné a hloupé věci. V době Sametové

revoluce jsem právě studoval biochemii na brněnské univerzitě a jako všichni studenti jsem byl pohlcen vším tím děním a přicházejícími změnami.

A pak příšlo jaro a s ním i první evangelizace. Nyní si už vůbec nepamatují, co Luis Palau ve svém kázání říkal, na výzvu k obrácení jsem ale sešel z ochozu dolů pod pódiem. Po společné modlitbě jsem dostal dvě útlé brožurky - Jak se stanu křesťanem a Lukášovo

evangelium. Bylo to první Boží Slovo, které jsem kdy slyšel a nyní i držel v ruce. Moc jsem tomu všemu nerozuměl, ale semínko bylo zaseto a pomalu začínalo klíčit. Po evangelizaci to trvalo ještě více než dva roky, než jsem přijal Ježíše jako svého Spasitele.

Po přečtení Lukášova evangelia jsem si chtěl přečíst víc, protože jsem mnoha věcem nerozuměl a nechápal, na co se autor odkazuje. Tak jsem se vydal koupit svou první Bibli – na chudého studenta to nebylo málo, ale neodradilo mne to. Bibli jsem začal číst jako každoujinou knihu – od začátku. Popis stvoření světa vůbec neodpovídá tomu, co jsem se učil ve škole. Tady jsem narazil na první zásadní rozpor a otázku: Jestli tohle není pravda, jak může být pravda všechno ostatní? Bůh mě však zná do posledního detailu a tak mi poslal do cesty knížku Tajemství stvoření. Bylo to jako blesk z čistého nebe, kdy někdo současný přichází nejen s názorem, že stvoření není nesmysl, ale navíc i s provokativními otázkami na Velký třesk a evoluci, včetně informací o nových nálezech a objevech, které standardní evoluční teorii pěkně zatápí.

V této době se mi Bůh ukazuje i jiným způsobem. Pamatují si velice dobré situaci, kdy po přednáškách jdu ze školy domů, ale ne přímo. Beru to přes Špilberk, kde se chci projít a chvíli si čist. V parku pod Špilberkem můj skupinka přibližně stejně starých studentů. Stojí v kroužku a jeden z nich živě diskutuje s ostatními. Po chvíli jdu opět kolem nich – tentokrát o něco blíž (jako jen tak, náhodou) – a zaslechnu slova „stvoření“, „evoluce“! Srdce se mi prudce rozbuší a v hlavě zní – To nemůže být náhoda, sem jsem „měl“ přijít! Otáčím se

směrem ke skupince a zapojuji se do rozhovoru. Bylo to poprvé, kdy mě Bůh někam poslal, resp. v tomto případě dostrkal.

Stále jsem ale nebyl v žádném společenství - do kostela mne to netáhlo vůbec. Bohoslužbě jsem nerozuměl (nevěděl jsem, co se kdy dělá a proč), natožpak kázání – tomu už vůbec ne. Bůh mě však k sobě chtěl přivést jinak. Ve volném čase jsem mimo jiné hrál v dětském folklórním souboru a na jednom výjezdu mi klarinetista prozradil, že je věřící, že se jmenují Apoštolská církev a že nechodí do kostela (kostel nemají), ale scházejí se v normálním domě. To mě překvapilo, zaujalo a tak jsem jednu neděli šel s ním. Tam jsem viděl, že nejsem sám se svými otázkami o Bohu a tam jsem také poznal své první křesťanské přátele. Stále ještě jsem však měl před sebou notný kus cesty k poznání, že Bůh není jen Stvořitel, ale i Spasitel.

Od malíčka jsem byl spíš slušák než raubíř. Také zpočátku jsem si slova o hříchu a potřebě odpusťení nepřipouštěl - mě se to přece netýká. Nikoho jsem nezavraždil, nekradu (tedy tehdy jsem to sice vzal, ale to byla přece drobnost) apod. Trvalo mi hodně dloouho (a díky Bohu za Jeho trpělivost se mnou), než jsem si uvědomil, že i já - slušný a hodný člověk - občas udělám něco špatného. A co víc, začal jsem si to čím dál častěji uvědomovat. A také to, že i když se snažím, tak sám to nedám, abych příště zase neupadl.

Ježíš mi ukázal, že všechna moje provinění On vzal už tehdy na kříž, a když se spolehnou na Něj (a nikoliv na sebe), tak s Ním to zvládnu. Nebude to hned, není to instantní záležitost, je to cesta, ale po té cestě půjde se mnou On.

A jaké to na té cestě s Bohem je? Rozhodně to není nuda! Bůh má pro nás připravenou hromadu věcí, na kterých se můžeme podílet. At už při tom využijeme obdarování, které jsme od Něj dostali nebo to bude něco úplně nového, možná i do té doby nepředstavitelného. Je na nás, jestli do toho s Bohem půjdeme a spolehneme se plně na Něj, protože bez Jeho pomocí to ve výsledku nemá cenu.

Od dětí miluji hudbu, učil jsem se hrát na akordeon a sám později na kytaru. Bůh mě zavolal do Jeho chval a dal mi do ruky další nástroj - basu. Později, když začaly růst naše děti, tak přišlo další volání - zorganizovat letní tábor pro děti ze společenství. Od té doby pořádáme tábor každé léto a už nejen pro sborové děti, ale máme tam asi polovinu dětí mimo společenství. Mnohé z nich slyší o Bohu na táboře poprvé v životě. Další krok na cestě s Bohem bylo přestěhování z Brna na vesnici a sdílení dobré zprávy s novými sousedy a přáteli (nevěřícími) – je to až neskutečné, jít společně na Štědrý den a také o Velikonocích a připomínat si Ježíšův život, co pro nás udělal a co to znamená pro nás ted.

Další a naprostě nečekaná Boží nabídka byla spolupráce s rádiem TWR. Dostal jsem možnost načítat a nahrávat přeložená kázání, zamýšlení i krátké knihy. Bylo to pro mě něco úplně nového a vůbec ne jednoduchého. Ale zjistil jsem, že mě to děsně baví (i když občas přečíst třeba jen jediné slovo mi dá opravdu zabrat). Jsem moc rád, že můžu podpořit šíření Božího slova v éteru, obzvlášť v současné době, kdy Boží slovo, pravda a pokoj jsou zapotřebí víc než kdy jindy.

Tomáš Trtilek

BOŽÍ PRAMENY

Vnitřní vyrovnanost, radost a pokoj nenačerpáme ani od lidí, ani z toho, co nabízí reklama. Pramení z Boha. Čím víc jsme ve spojení s Bohem, tím víc nás naplní Jeho pokoj. V Bohu je totiž nejen obrovská energie, úžasný život, ale i hluboký pokoj. A pokaždé, když se s Bohem opravdu setkáme, něco z tohoto božského pokoje sestoupí i do našeho srdce. Věrnost a vytrvalost v modlitbě je proto pro nás velkou prioritou. Vnitřní pokoj nenajdeme, trávíme-li hodiny surfováním po internetu nebo v nekonečném klábosení s druhými lidmi... Tyto věci v nás mnohdy zanechávají ještě větší neklid a zmatek. Avšak tváří v tvář Ježíši najdeme vždycky pokoj, který právě potřebujeme. Stačí před Pánem spočinout jako člověk, který ve všem spolehlá na Boží milosrdenství. Stačí Bohu věnovat trochu času a naslouchat Mu. Platí to především o modlitbě s Bibli: V životě přijdou chvíle, kdy jedině Boží slovo má dost síly a autority, aby nám pomohlo nalézt ztracený pokoj. Naše lidské rozumování na to leckdy nestačí, zatímco Boží slovo je účinné a mocné.

A. N.

DÁREK NA CELÝ ŽIVOT

Jíž v předškolním věku jsem věděla, co je Bible. V každé rodině jich nyní máme několik, ale já si pamatuji jenom na jednu jedinou a to byla maminčina. V její kabelce nikdy nechyběla a nosila ji do shromáždění. Bylo zajímavé v ní listovat a číst ta malinká písmenka na tak zvláštním jemném papíře. Šustilo to, když hledala nějaký text, který se četl. I když jsem ještě neuměla číst, chtěla jsem si na tuto knihu také sáhnout. Byla tak zvláštní, malá a přesto dost silná. Moje obrázkové knížky takové nebyly. Vzpomínám si, že jednou přišel za maminkou můj bratr a ptal se jí, jestli by mu ji půjčila, že si ji mají donést do Nedělní školy. A maminka mu ji opravdu půjčila. Byl starší a na rozdíl ode mne už uměl číst.

Když jsem byla už větší a měla jsem v ložnici uklízet, utřít prach a vysát podlahu, častokrát jsem si otevřela maminčinu kabelku a něco jsem si z Bible četla. Samozřejmě mi tím pádem práce stála a já jsem si představovala, jak hledám nějaký text, jakože jsem ve shromáždění a budu číst, jako maminka. Seděla jsem u nizounkého stolku s velkým zrcadlem, měl dva suplíky, ve kterých byly vánoční ozdoby, tak ráda jsem si je prohlížela. A také jsem se dívala na vystavenou maminčinu svatební fotku. Měla tak krásný dlouhý závoj, moc se mi líbila. A já tam sedím na koberci s Bíblí v ruce a čtu. Místo uklízení jsem měla tyto tajné chvíle.

Později jsem maminčinu Bíbli také nosila do Nedělní školy. Bylo jí velmi málo a koupit se nedala. V létě jsem jela na dětský tábor, který vedl náš bratr kazatel, a tam jsme prožívali krásné chvíle. Jednou odpoledne uspořádal hru s názvem „Honba za pokladem“. Nikdo nevěděl, co v takovém pokladu asi může být. Všichni jsme hledali a plnili úkoly. Šípky nás doveďly až do tábora a tam byla poslední zpráva, že máme hledat. Nemohli jsme nic najít, ale napadlo mě podívat se i do kopřív, které tam rostly. Tam jsem našla velkou krabici. Všichni jsme byli zvědaví a já směla poklad otevřít. Bylo v ní mnoho sladkostí, sáčky s

bonbony a pod nimi byl malíčký modrý zákonek. Nový zákon s žalmý, tak do kapsy. Všechno ostatní jsem dala vedoucí, aby sladkosti rozdělily, ale tento zákonek byl jenom můj. Měla jsem nesmírnou radost. Byl to můj poklad pokladů.

Vyrostla jsem a v Nedělní škole jsme měli takový hezký zvyk. Děti, které v patnácti letech odcházely, dostávaly na rozloučenou na Vánoce Bíbli s věnováním. Moc jsem se těšila, že už také budu mít svoji Bíbli. Dočkala jsem se. Strýček vyslovil moje jméno a podal mi Bíbli, která je jenom a jenom moje. Byla krásná, celá v koženém obalu a dokola měla zlaté listy.

Udělalo mi radost i napsané věnování uvnitř. Celá krásně voněla novotou i kůží. Doma jsem v ní chtěla začít listovat, ale nešlo to. Ta zlatá barva jakoby spojila listy a tak jsem musela každý list s velkou opatrností oddělovat od ostatních.

Po této úpravě jsem v ní mohla začít číst. V dorostu jsme se s Bíbli seznamovali a postupně jsme se učili, jak jdou knihy Bible za sebou. Hráli jsme hry, kdo dřív najde určitý verš. Moc jsem nevyhrávala, protože jsem si nechtěla Bíbli potrhat.

Později jsem si pojmenovala verše, které mne osloivily a nechtěla jsem na ně zapomenout. Bible se mnou chodila všude. Byla to ještě Bible Kralická, psaná zvláštním jazykem, ale my, děti, jsme si na to zvykly a textu jsme rozuměly.

I dnes si některé verše hledám, protože si je pamatuji právě v Kralickém překladu. I když mám i Bíbli ekumenickou a nyní je i překlad 21. století, často sáhnu po té mojí první Bíbli a srovnávám, jak jsou verše zapsány. Její zlaté listy jsou již osahané, ale verš s věnováním tam stále je, jako bych ji právě dostala. „Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nespolehéj“ (Př 3, 5).

Dana Jersáková

SVEDECTVÁ

DAVID Volám sa David Radovan Jančula a narodil som sa do veriacej rodiny. Veriaci boli nielen moji rodičia, ale aj starí rodičia a prastarí rodičia. Od malíčka som chodil do besiedky, na dorast a mládež, kde som v skutočnosti cítil a chápal význam slova spoločenstvo. Tesne pred tým, ako som z dorastu prechádzal na mládež, mal som vtedy trinášť rokov, ma trápila otázka, či som naozaj odovzdal svoj život Bohu a či naozaj verím tomu, čo sa píše v Bíblí, či podľa toho žijem a či je môj vzťah s Bohom skutočne živým vzťahom, alebo či mám iba pocit, že som zachránený a spasený len preto, že chodím do kostola každú nedelu. Podobnú otázku sme viackrát preberali už na doraste, a pamätám si, že sme sa bavili o tom, že tí, ktorí vyrastáme v kresťanských a veriacich rodinách, môžeme mať problém jasne identifikovať moment obrátenia a odovzdania svojho života

Bohu. Ale popravde, keď som počul svedectvá niektorých ľudí okolo mňa, veľmi príjemne sa počúvali. Boli to väčšie, menšie obrátenia, ale čo bolo pre mňa najdôležitejšie, bolo, že tie obrátenia boli vôkol mňa a ja som skrz svedectvá iných ľudí a kázne v kostole či na doraste stále viac a viac hľadal a zaujímal

sa o odovzdanie života Bohu. Až jeden februárový deň, nepamätam si presný dátum, no bola zima, prišiel do nášho kostola evanjelizátor Ian McCormack, ktorý v ten večer hovoril svoje svedectvo, ako uveril, a v ten večer som cítil skutočné volanie Boha. Vyznávam pred vami všetkými, že pri modlitbe na konci som uveril v to, že Ježiš prišiel na zem, aby zmyl moje hriechy a aby ma vykúpil z hriechu. Pocit, ktorý som vtedy zažil, bol veľmi živý a bolo to, akoby mi zo srdca odpadol starý obal z kameňa a doslova som cítil zmenu.

Ako malý neobrátený chlapec, ktorý vyrastal v kresťanskom prostredí, som sa aj napriek tomu, kde som vyrastal, v istých momentoch bál povedať, že chodím do kostola a verím v Boha. Boli momenty, ked som ten strach z toho, že som „iny“, nemal, no tie momenty boli väčšinou v prostredí, kde som vedel, že nie som jediný kresťan v kolektíve. Avšak po mojom obrátení som začal vnímať realitu úplne inak. Prestal som mať strach z toho, že ľudia sa mi budú posmievať, alebo že ma niekto bude odsudzovať. Od toho momentu si pamätám, že ked v kolektívnej príslušnosti na pretras téma kresťanstvo, Biblia alebo Boh, nebál som sa otvorené povedať, že ja verím v Boha a som kresťan, čo verí, že Ježiš zomrel za naše hriechy. Odhliadnuc všetkého krásneho, čo som od Boha v živote dostal a za čo som Bohu nesmierne vdačný každý deň, – veci, ako moja milovaná rodina, úžasná priateľka, dlhorčné vzácné príateľstvá, zdravie, naplnenie všetkých základných potrieb, radost a štäfie – mi dal možnosť Ho poznáť a uveriť v Jeho meno, a preto pred všetkými vami tu vyznávam: verím, že Ježiš zomrel na kríži za moje hriechy a vykúpil ma tým zo zatratenia a dal mi šancu na očistenie mojich hriechov a začiatok nového života.

SÁRA Narodila som sa v kresťanskej rodine, moji rodičia ma od malička privádzali do zhromaždenia, kde som mala príležitosť počuť o Ježišovi. Pravidelne som chodievala do besiedky a veľakrát sme slúžili aj v zbere piesňami. Vtedy to nemalo pre mňa až taký veľký význam. Nespochybňovala som existenciu Boha, ale nikdy som Božiu lásku neprežívala. Ked' som bola mladšia, veľmi som nerozumela, čo je to byť kresťan, prečo vlastne Ježiš za nás na kríži zomrel. Ked' som bola trochu staršia, s rodinou sme sa pristahovali na Slovensko. V tom čase som prekonávala problémy, ktoré som dovtedy nemala. Boli vyvolané zmenou prostredia. Vtedy som prvýkrát začala rozmyšľať aj o Ježišovi. Hľadala som Ho tým, že som viac čítala Bibliu, pozerala som rôzne videá... Väčšina ľudí, s ktorými som vyrastala, aj s ktorými sme si boli blízki, boli kresťania, preto som aj ja bola zvedavá, o čom to vlastne je. Videla som, ako sa zo dňa na deň menia a ako ich Ježiš používa k službe. Ich životy boli svedectvom o tom, kym Pán je, a túžila som aj ja mať v živote takú lásku a pokoj. No bola som strašne slabá a kedykolvek som počula kázeň, aby som svoj život odovzdala Kristovi, alebo keď sa ma niekto spýtal, či som uverila v Ježiša, zaplavil ma strach. Veľmi dlho som odkladala rozhodnutie uveriť v Pána Ježiša, lebo som si uvedomovala, že veľa sa toho v mojom živote zmení, že si budem musieť odriecknuť mnoho vecí, aby som bola „dobrou kresťankou“. Rozmyšľala som, že nežijem až taký hrievný život, aby som potrebovala spasenie. Potláčala som rozhodnutie vykonať pokánie, lebo som mala strach. Keďže som nechcela urobiť rozhodný krok vo viere v Pána Ježiša, hľadala som útechu v tomto svete, a to v materiálnych veciach, v úspechu a uznaní od ľudí, no pravé štastie som v tomto svete nenašla. Vedela som, že iba Ježiš môže môj život naplniť. On si ma stále k sebe volal a nedovolil, aby som jedinú útechu hľadala v tomto svete. Od malička som chodievala na tábory a bol čas, keď ma pozvali na tábor v Srbsku. Nemala som veľa chuti ísiť, ale niečo mi hovorilo, aby som išla (neskôr mi bolo jasné, že to bol Svätý Duch, ktorý ma k tomu nabádal). Na tábore boli vynikajúce kázne o tom, ako treba svoj starý život rúcať, budovať ten nový s Ježišom. Bolo to na základe úvah z Knihy proroka Nehemiáša. Celý tábor som pocitovala, ako ma Boh k sebe volá, ale potláčala som to. Keď som sa vrátila domov z tábora, rozmyšľala som nad svojím životom a ešte stále som cítila strach. Vtedy som v modlitbe poprosila Pána, aby mi ukázal, čo mám robiť, lebo som vedela, že to bol On, kto ma volá, aby som Mu odovzdala svoj život. Keď som tú modlitbu skončila, v mysli sa mi začali vybavovať všetky zlé veci a všetok hriech, ktorý mám vo svojom živote. Začala som si uvedomovať, ako hlboko žijem v tomto svete, a uvedomila som si, že čím viac odkladám svoje rozhodnutie, tým viac ma bude vťahovať do seba. Túžila som v tom momente žiť len pre Krista a slúžiť Mu. Začala som plakať a v tej chvíli som pochopila, že som hrievná a že nechcem pokračovať v takomto spôsobe života. V pláči a modlitbe som odovzdala svoj život Pánovi. V tom okamihu som vedela, že mi Pán Ježiš odpustil všetky moje viny. Srdce mi naplnil pokoj a istota, že som urobila najlepšie rozhodnutie svojho života. Stále som zostávala v Božom slove a skúmala som ho. Bola som nadšená, že som sa mohla deň čo deň v ňom vzdelávať. Mala som stále väčšiu a väčšiu túžbu poznáť Ježiša. Boh mi postupne ukazoval moju hrievnú prirodzenosť a zo dňa na deň som si viac uvedomovala svoj hriech. Pán ma učil, ako sa v každej oblasti života mám zmenšovať a On má rást a že v každej situácii mám Jeho klášť na prvé miesto a spoliehať sa na Noho. Aj keď sa na mňa mnohokrát valili situácie, ktoré som sama nevedela zvládnuť, vedela som že je so mnou Boh a že nie je dokonalejšia láska ako tá Jeho, že mi rozumie a pomáha, keď Mu to v modlitbe vyznám. Najviac ma obohacovali kázne, ktoré som pozerala na YouTube. Začala som sa učiť o ovocí Ducha a videla som, ako

Svätý Duch pracoval na mne, ako ma denne zdokonaluje v trpežlivosti, v sebakontrole, láske k iným, viere... Spoliehala som sa na Pána vo všetkých svojich rozhodnutiach. Pred niekoľkými mesiacmi som celý týždeň uvažovala, ako by to bolo, keby som sa dala pokrstiť. V zhromaždeniach, ktoré som pravidelne pozerala na YouTube, vysielala sériu kázni o Svätom Duchu, a bolo tam veľa vecí, ktoré mi hovorili, že sa nemusím dať pokrstiť, že spasená môžem byť aj bez krstu, a bol tu aj strach rozprávať pred ľudmi... V osobnom stísení som Pána prosila, aby mi ukázal, čo mám robiť. V ročnom pláne pre čítanie Biblie som práve v ten deň čítala tento text: „A teraz čo váhaš? Vstaň, daj sa pokrstiť, zmy zo seba svoje hriechy a vzyvaj jeho meno“ (Sk 22, 16). Vtedy som vedela, že ma Pán volá, aby som žila svätým životom a poslúchla Ho v tom, k čomu ma volá: „Ale Boh, bohatý na milosrdenstvo, zo svojej veľkej lásky, ktorou si nás zamiloval, ked sme boli pre svoje priestupky mŕtví, oživil nás s Kristom — milostou ste spasení! — spolu s ním nás vzkriesil a spolu s ním nás uviedol na nebeský trón v Kristovi Ježišovi“ (Ef 2, 4 – 6). Pánovi Ježišovi som nesmierne vdačná za Jeho preveľkú milosť a obet, ktorú vykonal za mňa aj za každého človeka.

ADAM Milí bratia a sestry, tešíme sa, že tu dnes môžem stať a že môžem pred všetkými vyznať svoju vieru v Pána Ježiša.

Od narodenia som vyrastal v kresťanskej rodine. Rodičia ma od mladého veku brávali do kostola. Záležalo im na tom, aby som bol vedený k Bohu, poznával Boha a učil sa o Nom. Nikdy vo svojom živote som ani len neuvažoval, že by Boh neexistoval. Vždy som veril, že ma sprevádza v mojom každodennom živote.

Ale aj napriek tomu, že som nikdy neskryval, že som kresťan, bolo pre mňa veľmi ľahké odolávať hriechu. Na jednej strane som veril, že Boh existuje, modlil som sa, chodil som do kostola, na mládež. Ale na druhej strane som podliehal pokušeniu a hriechu. Mojm problémom nebolo len to, že som hriech konal, ale aj to, že som sa ani nepokúšal mu vyhýbať. Väčšinu skúšok som prehral. A najhoršie bolo, že som si to uvedomoval. Vedel som, že to, čo konám, nie je správne. Napriek tomu som pokušeniu stále podliehal, až sa to stalo mojom súčasťou. Začal som si to uvedomovať a začal som sa za to veľmi modliť. Aby mi Boh pomohol vyriešiť túto situáciu. Aby mi ukázal, že tento štýl života nie je správny. A Boh mi ukázal, že som bezmocný, že sám nemôžem odstrániť svoje hriechy a priblížiť sa k Nemu. Zjavil mi, že poslal svojho Syna, Pána Ježiša Krista, na tento svet, aby zomrel za naše hriechy.

Trvalo dlhšie, kým som prišiel na to, že Boh ku mne prehovára a snaží sa mi pomôcť v mojej situácii. Od začiatku leta som intenzívne cítil jeho prítomnosť vo svojom živote. Počul som veľa kázni, ktoré ma oslovili, a viedol mnoho konverzácií, ktoré pomohli k môjmu duchovnému rozvoju. Veľa som tiež uvažoval o tom, či je ten správny čas sa dať pokrstiť.

V modlitbách som prosil Boha, aby mi povedal, čo mám robiť. A v jeden večer, keď som nemohol zaspáť, ma Boh utvrdil v tom, že nastal čas verejne vyznať, že v neho verím.

NOVÁ METLA ZA ÚPLATOK?

Ako ku mne pristupujú iní ľudia? Prečo je to tak? Čo s tým robím?

Komunikačný priestor na farme vysypaný kameňmi potrebuje pravidelnú údržbu. Z tejto cesty treba odstraňovať lístie a zabrániť, aby sa na cestu dostávala hlina z kolies vozov, pretože inak bude o chvíľu všade zasa len blato.

Na sídlisku pozorujem záhradníkov, ako udržujú zelen, a zaujal ma fukár, ktorým odfukujú z cesty a z chodníkov lístie na trávnaté plochy, kde si potom lístie tiško hnije na úžitok budúcej zeleni. Na ceste a chodníku je mokré lístie ideálnym podkladom na pošmyknutie. Kde sa dá taký fukár kúpiť? Operačný dôstojník Google ma nasmeroval do najbližšej predajne v nedalekej obci s takou technikou. Značková predajňa ma privítala prázdnootvorenou zivájúcimi regálmi, ale jeden fukár tam predsa len bol. Trocha drahší, ako hľásil ponukový list, a to preto, ako som sa neskôr dozvedel, lebo sa dá z neho poskladať aj vysávač lístia. Pozorná predavačka trocha zneistela, keď som prejavil záujem práve o ten fukár a odbehla za vedúcim, ako sa neskôr ukázalo, za svojím otcom. Ten ráznym krokom prichádzajúc ku mne, už z diaľky oznamoval: „Tento fukár vám nemôžem predať. Na sklade mám ešte dva, ale všetky tri si pred pol hodinou objednal miestny úrad. A ani vám ho nemôžem objednať, pretože firma má celosvetový výpadok výroby.“

Aha, tak preto tie prázdne regály. „Pán vedúci, ale ja ten fukár potrebujem na novú kamenistú cestu, na ktorú padá množstvo lístia. Ak cesty nebudeme čistiť, lístie sa kolesami rozjazdí na blato – farmársky strašiak – a tak naša námaha bude zbytočná.“

„Je mi ľúto, máte smolu. To ako by som vyzeral pred miestnym úradom, keď si zajtra prídu pre tri prislúbené fukáre, a ja im predám dva? Nedá sa, je mi ľúto.“ „No ale ja bez fukára neodídem.“ Zúfalo turbujem šedé bunky mozgové: „Donesiem vám z farmy kus mäsa, pozor, bio mäsa.“ „Nie.“ „Tak vám dám moju knižku.“ „Akú knižku?“ „Viete, jazdil som s trolejbusom a písal som také...“ „Zápisky z trolejbusu? Vy ste Komrska?“ Vyjavený na neho pozerám: „Áno.“ „To je neuvieriteľné! Ved' ja vás pravidelne čítam na portáli denníka Postoj! Tak to ked poviem na miestnom úrade, že som sa s vami rozprával a práve vám predal ten tretí fukár, padnú zo stoličky – oni vaše príbehy poznajú. No tak idem vyplniť záručný list – a kde máte tú knižku?“

Cestou do auta po knižku rozmyšľam – čo sa to práve stalo? Je knižka úplatok? Ublížil som niekomu? Jeden z pracovníkov miestneho úradu bude musieť namiesto fukára používať metlu? Alebo miestny úrad kupuje fukáre na sklad? Neviem. Mám zmiešané pocity... Fukár na farme rýchlo a účinne upratá – ale stále mi vrta v hlave, ako to dopadlo s miestnym úradom. Musím sa v predajni čo najskôr zastaviť a situáciu si overiť. Nedá mi to pokoja.

Moje otázky: Ako využívam to, že sa s niekým poznám? Ako používam svoju pozíciu v rodine, v zamestnaní, v spoločnosti? Aky je rozdiel medzi úplatkom a prejavom vďačnosti? Prečo dávam úplatok a prečo zanedbávam prejavy vďačnosti – či toto sa mňa netýka? Mám v tom jasno? Ak si ma chce niekto „kúpiť“, čo s tým robím?

(Ohováraním a šírením neoverenej správy zabíjam ohováraného za úplatok.)

Úplatok je v očiach darcu ako talisman, kamkolvek sa obráti, má úspech.

Príslovie 17, 18

Dar v skrytosti krotí hnev, úplatok vo vrecku prudkú zlost.

Príslovie 21, 14

„Prekliaty, kto vezme úplatok za zabitie nevinnej osoby!“

Dt 27, 25

Po pikoškách bažiaci eši poslucháča sú mi úplatkom.

Si myslím.)

V predajni som sa neskôr dozvedel, že keď si prišli z miestneho úradu na druhý deň pre tri fukáre, tak práve v tom momente kuriér doniesol od výrobcu ten jeden chýbajúci.

Zázrak? Neviem.

Neprijmi úplatok, lebo úplatok zaslepuje aj tých, čo majú otvorené oči, a prekrúca slová spravodlivých.

Ex 23, 8

Utláčanie ohľúpi mûdreho a úplatok kazí srdce.

Kaz 7, 7

Beda tým, čo sú vo vlastných očiach mûdri a sami pred sebou rozumní! Beda „hrdinom“, ktorí za úplatok vyhlásia zločinca za nevinného a za úplatok odnímu právo od spravodlivých! Lebo ako jazyky ohňa stravujú pleyv a seno sa stráca v plamene, tak zhnieje ich koreň a ich kvet vzletne ako prach, pretože odmietli poučenie Hospodina zástupov a opovrhli rečou Svätého Izraela.

Iz 5, 21 – 24

TRI SKLENENÉ POHÁRE

„Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo.“ (Mt 19, 14)

Prirodzenou a veľkou túžbou každého veriaceho rodiča je dať svojim detom dobrú výchovu a priviesť ich k poznaniu Ježiša Krista. Deti sú od malička dôverčivé, učenlivé a rady napodobňujú dospelých. Je veľmi dôležité túto schopnosť podchytiť od raného detstva, pravidelne a dôsledne ju upevňovať. Považujem to za veľkú Božiu milosť, že všetky tri naše deti prijali do svojho života zvest spásy a vedú k tomu i ďalšie generácie.

Boli sme obdarovaní šiestimi pravnúčatkami, ktorým rodičia, tak ako kedykoľvek aj my, nadálej vstupujú lásku k Najvyššiemu. Najstaršia vnučka žije v Kanade a pri poslednom telefonáte mi rozpovedala krásnu prírodu, ktorá sa hlboko dotkla môjho srdca.

Päťtročný Caleb a trojročný Luke zatúzili po novej hračke. Deti sú vedené k tomu, že všetko, čo majú, je požehnaním od Hospodina. Postojo k peniazom je dôležitým výchovným prostriedkom. Detom to treba ukázať aj prakticky. Preto majú v detskej izbe na poličke tri sklenené prieohládené poháre s nápismi: MÍNANIE, ŠETRENIE a DÁVANIE. Úspory v prvom pohári boli nízke, takže rodičia im poradili „zarobiť“ si na hračku. Uložiť hračky alebo šatstvo a jednoduchá pomoc v kuchyni patria medzi pravidelne „bezplatné“ povinnosti, ale keby chceli pomôcť v záhrade pozbierať opadané konáriky, pozametať dvorček alebo uložiť popílene drevo... získali by vzácné body. Chlapci sa veľmi ochotne pustili do „zarábania“, ale ešte stále im chýbala malá čiastka, pretože zo zárobku sa musia peniažky rozdeliť do všetkých troch pohárikov. Do podobných činností sa teda pustili aj u svojej tety a starých rodičov. Po čase bola suma úplná. S ockom odišli do obchodu, a predtým, ako mohli vytúženú hračku držať v rukách, hrdo odovzdali cenné úspory paní predavačke. Zaujímavé bolo, že pri radostnom vzrušení a smiechu rozliehajúcim sa po celom dome nezabudli na tretí pohár. Prvý bol sice už prázdný, druhý ostal na polici na neskoršiu potrebu, ale pri treťom pohári pripomienuli rodičom, že ho treba dobre uzatvoriť, aby sa peniaze po ceste do neba nevysypali.

L.H.

EXULANTI, VYHNANCI A UPŘCHLÍCI

Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.
Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mě.
Dein Wort ist meines Fußes Leuchte und ein Licht auf meinem Wege.
Słowo twoje jest pochodnią nogom moim, a światłością ścieżkom moim.

Zákon - Psalm 119, 105

Pavel Čáp (ed.)

EXULANT, z. s.

SPOLEK EXULANT Mám-li příležitost představit vám knihu, které vydává spolek Exulant, dovolím si začít titulem, na kterém se podílelo nejvíce autorů. Je jím sborník „Exulant, vyhnanci a uprchlíci“, který spolek vydal loni v březnu, těsně před prvním lockdownem. Práce na něm trvaly od podzimu roku 2016, protože právě tehdy Exulant uspořádal v Litomyšli třídní mezinárodní konferenci. Přednášky a kázání, které tam zazněly, jsme do tohoto sborníku zařadili. Jak název spolku napovídá, sdružují se v něm potomci pobělohorských exulantů, kteří kvůli svému protestantskému vyznání museli odejít ze své země, násilně pokatoličtované. Přednášky z konference, ale i přednášky dalších autorů, které jsme o příspěvky požádali později, se problematice exilu věnují z více stran.

Některé se vracejí dlouho před Bílou horu a popisují, jak výjimečná oproti jiným evropským zemím tehdy v Čechách vládla náboženská tolerance (J. Halama). Další popisuje průběh bitvy na Bílé hoře a tzv. staroměstskou exekuci (J. Kumpera). Známá historička Edita Štěrková se ve svém příspěvku věnuje přímo exulantům, z archívů cituje jejich vzpomínky a důvody odchodu. Další autoři z ČR, Slovenska, Německa, Rakouska, Polska a Nizozemí ve velkém oblouku popisují, jak exulanti v zahraničí žili, jak tam žilo několik následujících generací, kam odcházel dál, a jak se po první a hlavně po druhé světové válce jejich dální potomci vraceли zpět do „země otců“ a jak žili zde. Dlužno dodat, že ačkolik si stále byli vědomi svého českého původu, asi by se nevrátili, protože už v cizině měli své životy, domovy, pozemky, práci – nebyť násilnických nacionalistických vášní po válce. Část exulantů odešla na německá (luterská) území a jak se jejich rodiny rozrůstaly, jejich potomci šli dál na východ do Polska a později na území budoucího Sovětského svazu. Není tedy divu, že byli podezíráni ze všech stran. Byli ubytováni do uprzedněných domů v Sudetech po odsunutých Němcích, a někdy s německými rodinami, které ještě na odsun čekaly, několik měsíců obývali stejně stavení.

Ze všech zajímavých přednášek zdůrazním dvě, jež se věnují nejen exulantům, ale především „velké politice“, v níž exulantí žili; jednu od historicky Slavomily Švehlové, „Soužití českých a německých baptistů v Sudetech“. Až se mi tajil dech, když jsem četl, s jakou otevřeností píše o nepopiratelném nacismu některých představitelů německých baptistů (snad jsou podobně upřímné texty i o evangelíčích) a fandil jsem nesnadnému diplomatickému rozhodování těch českých.

Autorem druhého příspěvku, který chci zmínit („Svoboda svědomí v české reformaci“), je Jindřich Halama, učitel teologické etiky na evangelické fakultě. Vysvětuje důvody tak výjimečné tolerance u nás. Jeden si dovolím parafázovat vlastními slovy: „Chceš-li být něčí nepřítel, musíš být silný minimálně tak jako on.“ Ani katolická, ani protestantská česká šlechta neměla dost sil na porážku té druhé; připomíná mi to zbrojení za studené války. Až bitva na Bílé hoře politickou a mocenskou situaci zvrátila.

Tyto dva články se exulantům týkají jakožto součást „velké historie“. Dějiny exulantů jsou však velice zajímavé už kvůli exulantům samotným, ale také kvůli popisovaným „modelům chování“, které můžeme od exulantů, popř. emigrantů očekávat.

Projekt môžete podporiť aj priamym príspevkom na účet zariadenia:

IBAN: SK62 0900 0000 0051 7799 3135

(Slovenská sporiteľňa)

„...lebo ochotného darcu miluje Boh“ (2Kor 9, 7). Ďakujeme!

Lea Miklošová
Riaditeľka ú. z. RODINA

Podporite Zariadenie pre seniorov v Bernolákovе

V roku 2021 ste na výstavbu Zariadenia pre seniorov prostredníctvom 2 % daní poukázali spolu 2.026,79 eur. Sme veľmi vďační za všetky dary, ktoré sme aj týmto spôsobom dostali! Čaká nás však ešte veľa práce, kým prví klienti prekročia prah nášho zariadenia, preto sa aj tento rok uchádzame o 2 %, resp. 3 %* z vašich daní. Všetky takto získané prostriedky sa použijú na projekt Zariadenia pre seniorov.

Údaje potrebné na vyplnenie tlačiva (tlačivo nájdete na stránke www.dvepercenta.sk):

Obchodné meno: Účelové zariadenie RODINA

Adresa: Súlovská 2, 821 05 Bratislava

IČO: 53465156

Právna forma: účelové zariadenie cirkvi

Podla §50 ods. (1) Zákona o dani z príjmov (595/2003 Z.z.) môžu osoby, ktoré ako dobrovoľníci odpracovali aspoň 40 hodín v roku na dobročinné účely (presne to popisuje §3 ods. (1) Zákona o dobrovoľníctve č. 406/2011 Z. z.) poukázať dokonca 3 % zo svojich daní. Pokial ste pracovali v r. 2021 ako dobrovoľník, hoci aj pre cirkev a splňate podmienky zákona, neváhajte si vypýtať o tom potvrdenie a poukážte až 3 %!

TÉMA ROČNÍKU 2022: DUCHOVNÉ DISCIPLÍNY

„Telesné cvičenie je málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko“ (1 Tim 4, 8).

Číslo 7/8 2022... Ticho, stíšenie, zastavenie sa, samota

Uzáverka: 5. 3. 2022

Číslo 9 2022... Uctievanie (chvála), oslava

Uzáverka: 5. 4. 2022

Číslo 10 2022... Spoločenstvo (komunita)

Uzáverka: 5. 5. 2022

INZERÁT

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob. V podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Tudíž je to blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Č. tel. +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

ÚDERY

Pavol Kondač

*Ach, moja bezmocnosť'
boľavo dolieha na mňa!
Ó, Bože, často ma žitia
neviditeľné údery rania.*

*Skláňam sa pred Tebou,
ved' Ty si Láska,
aj Tvoje údery pripravujú ma
na večnosť u Teba –*

a viac mi netreba.

*Vari mi udrela,
už je tu hodina jedenásta...
Viem, Tvoja ruka ma
po turdých úderoch*

nežne poláska.

*Dopredu cítim už:
ked' prídem do neba,
len skloním kolená.
Údery dobolia*

u Teba, u Teba!